pris 4kr

Brand

1976

anarkistisk tidskrift

BRAND

c/o Box 15030, 104 65 Stockholm.
Ansvarig utgivare: NISSE LÄTT
Omslaget är en detalj ur tavlan "Anarkisten Pinelli´s död" av konstnären Enrico Baj. Tavlan som är större än 4X8 meter har förbjudits att visas i Italien. Den visades på Moderna Muséet i Stockholm för fyra år sedan.

Redaktionen är kollektivt ansvarig för innehållet.

REDAKTIONELLT

Efter en lång tids uppehåll kommer BRAND ut igen, och redaktionen har överflyttats från Göteborg till Stockholm.
Vi har tänkt ge ut BRAND en gång i månaden, men detta är helt beroende av det stöd vi får från kamrater och grupper genom artiklar, material och informa tioner från hela Skandinavien (Brand ska inte bli en Stockholms-tidning), och dessutom kan ni genom prenumerationer, kommission etc. garantera utgivningen ekonomiskt. Som den anarkistiska traditionen är har vi inte något parti eller någon stat som finansierar vår utgivning, utan den måste tryggas genom kamraternas ekonomiska stöd.
Priset på tidskriften är kanske högt men kvalitén kan väl försvara det, och så snart det kommer betydligt fler prenumeranter kan priset sänkas proportionellt.
Väldigt mycket i BRAND beror på kamraterna i hela Norden och deras stöd. Vi kommer så ofta som möjligt att anordna redaktionella möten för att diskutera innehåll och utformning av tidningen.
Jämsides med BRAND ska vi försöka sätta fart på förlaget för att bl.a. ge ut tidigare oöversatt material. Här kan alla hjälpa oss med att tala om vad ni tycker är viktigt och intressant och hjälpa till med översättningar.
Det här är allmänna synpunkter, nu kommer vi till innehållet - till de artiklar som vi har valt. Det har redan väckts farhågor för att vi skulle publicera för mycket "gammalt material", men det vi har tagit med har ännu inte publicerats på svenska, och vi tror att det fortfarande är aktuellt och användbart för utvecklingen av teorin och praktiken i vårt dagsläge. Om vi t.ex. ser på de svenska anarkistiska organisationernas misslyckanden under de senaste åren kan vi inte undgå att jämföra detta med i idag levande anarkistiska organisationer världen runt. I detta sammanhang kan Malatestas program fylla en funktion och vara aktuellt som grund för en debatt om återuppbyggnaden av en levande anrkistisk rörelse.
Vi kommer också att ta upp brinnande problem till diskussion. Problem som inte längra kan förtigas, t.ex. "terrorismen" och de speciella terroristiska lagar som staterna uppfunnit för att krossa allt motstånd mot den politiska och ekonomiska omstrukturering under multinationellt styre.
Och att känna till den internationella anarkistiska rörelsen, är det inte till hjälp för oss kanske? Man kan inte kalla artiklar om Spanien idag och igår, eller om Bulgarien för gamla. För genom deras erfarenheter och misstag kan vi bygga vidare, vi kommer inte bara att hylla dem, men vi lägger fram det för en kritisk analys.
Avslutningsvis hoppas vi på gott samarbete och respons.

BRANDS REDAKTION.

internationell frihetlig press

FRANSKA

Front Libertaire, 33 Rue des Vignoles, 750 20 Paris.
Le Combat Syndicaliste, adress som ovan. Där har även OCL(Organisation Communiste Libertaire) en bokhandel.
Solidarité Ouvrière, B.P. 31, 78 St. Cyr-l´ecole.
l´Anarcho, Jean Gouin, 53 rue V Basch, 24000 Periguex, Frankrike.
Le Monde Libertaire, 3 rue Ternaux, 75 - Paris(11)
Frente Libertario, Amador Alvarez, 87 rue de Patay 75 - Paris(13)

ENGELSKA

Libertarian Struggle, 13, Coltman Street, Hull, G.B.
Freedom, 84a, Whitechapel High St., London E 1.
Direct Action, c/o Grassroots, 109 Oxford Road, Manchester M 1 7 DU, G.B.
Black Flag, 83 Thorne Road, Thornton Lodge, Huddersfield, Yorks, G.B.

HOLLÄNDSKA

HAPOTOC, P.O.Box 10638, Amsterdam, Holland.
De Vrije Socialist, Jekerstraat 18, Dordrecht, Holl.
Ediciones La Razon, Postbus 12408, Amsterdam,.

AMERIKANSKA

The Match, c/o F.Woodworth, P.O.Box 3488, Tucson, Arizona, USA.
Black and Red, P.O.Box 9546, Detroit, Mich., 48202.
Black Star, Box 90159, Milwaukee, 53202, USA.
Fifth Estate, 4403, 2nd, Detroit, Mich., 48201, USA.

JAPANSKA

Libero International, C.P.O.Box 1065, Kobe, Japan, 650-91.
Le Libertaire, c/o Agustin S.Miura, 7-4-60 Yachiyodai-Kita, Yachiyo-Shi-Chiba, Japan.

INDIEN

The Indian Libertarian, Arya Bhuvan, Sandhurst Road, Bombay 4.

CANADA

The Libertarian, 217 Toryork Drive, Weston, Ontario.
The Industrial Defense Bulletin, P.O.Box 306, Stn. E, Toronto 4, Canada.

bokcafeer - bokhandlar

Bokcafén Jaap van Huyssmands Minde, Hjelmsgate 3, Oslo 3, Norge.
Nöstegaten Bokcafé, Hans Tanksgate 11, 5000 Bergen.
Anarkistisk Boghandel, Gothersgade 27, 8800 Viborg, Danmark.
Bokcafét Morianen, Drottninggatan 19, Stockholm. (säljer BRAND + frihetlig litt.)
Stockholms Bokgille, Kammakargatan 35, Stockholm, öppet onsd. kväll och lördag eft.middag.
Lunds Bokcafé, St. Petri Kyrkogata 7, 222 21 Lund.

LA F.O.R.A.

DEN ANARKOSYNDIKALISTISKA FACKFÖREN - INGEN I ARGENTINA.

Under fyrtio år hade FORAs medlemmar dömts till över en halv miljon år i fängelse och mer än femtusen hade dödats i den sociala kampen. Det ger en bild av omfattningen hos det alltid våldsamma förtrycket som följt på den anarkosyndikalistiska organisationens revolutionära aktioner.

FORA, som bildades 1901, blev den första revolutionära fackföreningen på den amerikanska kontinenten. Som nästan alla andra amerikanska fackföreningar föddes FORA under två sekels massiv invandring av europeiska arbetare, framförallt italienare, som steg iland för att söka lyckan. De förde med sig sin arbetskraft och sina revolutionära tankar från den gamla världsdelen och smittade de infödda arbetarna med den nya idén om facklig organisering. Utvecklingen var ojämn, med tider av hård repression och några få år då FORA utvecklades fritt. Trots förföljelserna understeg FORAs medlemsantal aldrig 40.000. Stundtals räknades 100.000-tals medlemmar.

När den bildades togs namnet F e d e r a c i o n O b r e r a A r g e n t i n a, som senare blev FORA. I ett försök att skapa en internationell struktur i Latinamerika upprättades kontakter med andra anarkosyndikalistiska organisationer, t.ex. med Federacion Obrera Regional Uruguayana (FORU).

Trots att socialisterna anslöt sig, var den anarkosyndikalistiska tendensen klar redan från början. Socialisterna försökte föra fram sina auktoritära och reformistiska idéer, men misslyckades och gick ur organisationen. Vid andra tillfällen gick de samman för att ändra på den frihetliga och revolutionära inriktningen. De lyckades aldrig. FORA förblev alltid partipolitiskt obunden och antiparlamentarisk. Inom ramen för anarkosyndikalismen byggdes en ganska speciell organisation upp: inom en enda struktur enades både "den specifika rörelsen" och "massrörelsen", anarkismen och anarkosyndikalismen. Det medförde naturligtvis en rad problem, när organisationer, som var välvilligt inställda till den revolutionära syndikalismen, men inte till anarkismen, ville ansluta sig till FORA som fackförening.

I större delen av Argentina var FORAs närvaro märkbar, både i de få fabrikerna och på landsbygden. Dess kamp bestod inte bara i frontangreppet mot den uppväxande kapitalismen, utan även i striderna mot storgodsägarna, och i slutet, nära upplösningen, mot den nordamrikanska imperialismen, som vid den tiden började bygga grunden för sin dominans i Latinamerika.

FORA bedrev också en intensiv publicistisk verksamhet, framförallt med många fackliga tidningar. Ett eget organ, "Organisacion Obrera", och ett halvofficiellt, den anarkistiska dagstidningen "La Protesta", som fortfarande ges ut, trycktes.

Efter en tid utan aktivitet, omkring 1930, fick de åter över 100.000 medlemmar och växte snabbt i styrka. FORAs fortsatta utveckling av den sociala kampen var en av anledningarna till att de argentinska herrarna förlitade sig på general Urumburu, precis som Italiens överklass litade till Mussolini. Genom statskupper och ökat förtryck lyckades borgarna förvandla den revolutionära framstöten till ett blodbad. Om än inte FORA har upplösts officiellt, så har den inte haft någon större aktivitet sen 1930. Efter det första blodiga förtrycket följde mer under de kommande åren, som upplevde en rad militära statskupper i bästa argentinska stil. Dessa år kallas "decada tragica", det tragiska decenniet, på grund av den grymma repressionen mot arbetare och fackföreningar. Sen kom peronismen med sin centralistiska, statliga fackförening, CGT.

KONFERENS

KONFERENS 8-9 JAN.-77 I STOCKHOLM

Kamrater,
alla anarkistiska individer och grupper i Mellan-Sverige som är intresserade av att (främst) diskutera:

1. Brand
2. Gruppernas aktiviteter
3. Vårt förhållande till SAC
4. En försvarskommitté
5. Intern-bulletin

kan omedelbart ta kontakt med:
Brands red., c/o Box 15030, 104 65 Sthlm.

press-stop press-stop press-stop press-stop press-stop pr

ARGENTINA

Militäererna har tagit makten. Våra anarkosyndikalistiska kamrater i FORA har ännu en gång tvingats gå under jorden. De hade reorganiserat sig till punkten att vara fjärde största fackföreningen i Argentina - ett litet men beslutsamt förbund som utmanade Peronister, Kommunister och Socialister och som överlevde fascisterna AAAs bombattacker. Nu är de illegala igen. Men reorganiseringen fortsätter...

Men mer pengar behövs för att kampen ska kunna fortsätta under jord... de pengarna måste komma från dig - om så bara en krona - så skicka det nu till : pg. 87 38 97 - 3 , skriv FORA på talongen !!!!

CNTs regionalkongress i Katalonien

Under helgen den 9:e och 10:e oktober påbörjades "El Pleno Reginal de la CNT de Cataluna" i Barcelona. Kongressen hölls i en skola, där anarko-syndikalismens symbol, den svart-röda fanan med inskriptionen CNT-AIT, fanns på plats. I kongressen deltog cirka 500 personer, varav 198 delegater från 45 olika fack och Lokala Samorganisationer.
På grund av regionalkongressens stora betydelse för CNT:s fortsatta inriktning i Katalonien och även i hela Spanien, dikuterades alla frågor mycket ingående, vilket innebar att hälften av punkterna på dagordningen, bl.a. det viktiga valet av ny regionalstyrelse, måste uppskjutas till följande helg.
Ett av de viktigaste besluten som togs under helgen var att CNT i Katalonien ska bryta helt med CNS, den obligatoriska, vertikala fackföreningen. Samt att de personer i CNT som innehaft poster inom CNS, vilket bl.a. gäller den nuvarande generalsekreteraren, offentligt ska redogöra att de brutit med den officiella fackföreningen. Efter en hetsig debatt beslöts att man tills vidare dock ska fortsätta att använda de lokaler som tillhör CNS i brist på andra möjligheter, och tills man kan återta allt (bl.a. lokaler) som fråntogs CNT när fascisterna kom till makten -39.
En viktig punkt på dagordningen, Analys av dagens situation i Spanien, hade noga förberetts av de olika facken och LS. Efter en uppläsning av analyserna valdes en kommission på 5 delegater att utifrån de olika redogörelserna skriva ett dokument som ska debatteras och senare publiceras offentligt, för att ge CNTs syn på den aktuella politiska situationen i Spanien. De olika analyserna visar att CNT klart är motståndare till politiska pakter, och att de anser att den gemensamma kampen endast kan föras på basnivån och inte på ledningsnivå.
En annan viktig punkt behandlade anslutningen av vissa speciella yrkesgrupper till CNT. Man analyserade ingående frågan om de s.k "profesiones liberales", fria yrken, ska bilda ett eget fack, eller om de ska tillhöra facket i den bransch de tillhör, t.ex arkitekter till byggnad, läkare till hälsan. Majoriteten av delegaterna var för det senare alternativet. Man diskuterade också om lantbrukare som äger sin jord ska accepteras inom CNT eller inte. Frågan diskuterades häftigt utan att man kom fram till en lösning på problemet, och en kommission tillsattes att vidareutveckla frågan.

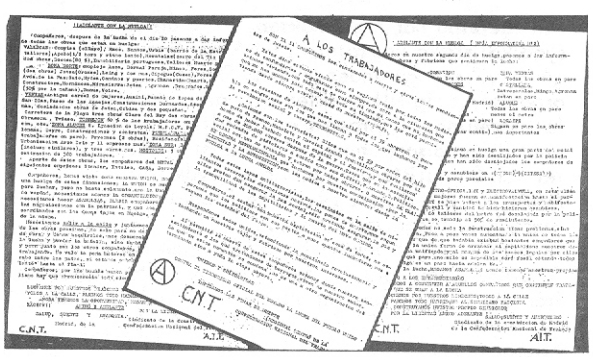

Ett stort problem för återuppbyggnaden av CNT är bristen på ekonomiska medel, vilket påpekades av bl.a. "el Comité Pro-Presos", fångkommittén, som berättade om sina stora svårigheter att kunna hjälpa fångarna dels i fängelserna, dels efter figivningen.
Efter ett förslag från en delegation beslöt kongressen att kräva total amnesti, dvs. inte enbart för politiska fångar, utan även sociala.
Sent på söndagskvällen avbröts kongressen efter två dagars intensiva och häftiga debatter, vilka klart visar viljan hos alla deltagare att göra CNT till en revolutionär organisation, där även de minsta frågor ska beslutas i basen. Efter det att kongressen avbrutits till följande helg, fortsatte diskussionerna gruppvis, och avslutade med att sjunga "A las Barricadas", en av anarko-syndikalisternas sånger från inbördeskriget.

"El Pleno Regional de la CNT de Cataluna" fortsatte under helgen den 23-24 oktober efter två veckors uppehåll, på grund av svårigheter att hitta lokal. Sessionen inleddes med att en delegation av arbetare som ockuperar sin fabrik sedan en månad tillbaks, och som ännu inte tillhör CNT, bad "el Pleno" om solidaritet och ekonomiskt stöd. Mötet svarade med en varm applåd och ställde sig helt solidarisk med kamraternas kamp.
Under punkten taktik och strategi diskuterades CNTs attityd till allianser med andra fackföreningar, en mycket viktig fråga som redan tidigare kommit upp på dagordningen, och som även nu diskuterades länge och häftigt. Regionalstyrelsen presenterade ett förslag som de arbetat fram tillsammans med några fack, i vilket de menar att i dagens situation måste även CNT kompromissa och förhandla med andra fackföreningar. Förslaget mottogs med indignation av flertalet delegater, vilka ansåg att CNT som en revolutionär organisation aldrig kan acceptera att ingå i reformistiska pakter styrda från ledningshåll, utan att samarbete med andra

organisationer endast kan uppstå spontant i kampen och på basnivån, som det alltid tidigare gjorts i CNTs historia, t.ex. samarbetet i basen med det minoritära UGT under inbördeskriget. Den upphetsade debatten avslutades med en omröstning för eller emot allianser (pakter, kompromisser) med andra fackföreningar. I och med att en tredjedel av delegaterna avstod från att rösta på grund av att förslaget från regionalstyrelsen inte hade diskuterats i basen i deras respektive fack och LS, uppsköts omröstningen till nästkommande söndag då "el Pleno" kommer att fortsätta för tredje gången...

Efter att klart ha sagt nej till alla slags relationer med olika politiska partier, fortsatte delegaterna att analysera fackens och LS:s förslag till en plattform med fackliga krav. Dom flesta analyserna menade att CNTs mål är en total omstrukturering av samhället, och inte bara kortsiktiga fackliga krav på bättre arbetsförhållanden. Andra fack preciserade punktvis sina krav t.ex. minimilön, ingen övertid och några fack, metall och hälsan, ansåg att varje fack måste ställa upp sina egna krav, specifika för varje bransch.

Inte torran sent på söndagskvällen kom man fram till punkten om valet av ny regionalstyrelse. I och med att den förra regionalstyrelsen endast var provisorisk och att det alltså var första gången en officiell styrelse valdes i Katalonien sen inbördeskriget, började delegaterna med att rösta om hur man skulle rösta fram styrelsen. Det beslutades att omröstningen skulle bli nominell och att även minoriteternas röster skulle räknas. Man beslutade att regionalstyrelsen skulle bestå av en generalsekreterare och åtta andra sekreterare, bl.a. juridisk, press, försvar och koordinations, och kassör. En kommission valdes att analysera funktionen av de olika sekreterarna, samt att utforma den fortsatta utgivningen av "Solidaridad Obrera", regionalkommittén i Kataloniens officiella tidning.

Till generlasekreterare valdes Padilla, som även tillhörde den förra styrelsen. När resultatet av omröstningen till de återstående 8 posterna i styrelsen lästes upp blev det vilt tumult i salen. Bland de valda sekreterarna fanns några som tillhört den förra styrelsen och några av dem anklagades öppet av de upphetsade och besvikna delegaterna för reformism och byråkrati, och de anklagade också delegaterna för två av de största facken för att de i omröstningen på regionalsekreterare inte följt direktiven från basen inom respektive fack.

Efter att ha sett reaktionen hos delegaterna angående den nya styrelsen, tackade 4 av de valda sekreterarna omedelbart nej till posterna med motiveringen att de inte kunde sitta med i en styrelse som inte hade helt stöd och förtroende från basen.

Trots att lokalen skulle utrymmas kl. 10 fortsatte den häftiga debatten till långt in på morgonen, när vid — slutet av debatten t.o.m. den förre generalsekreteraren Luis Edo beslöt att tills vidare avstå från sin nya post i styrelsen, kom ett förslag om nyval av hela regionalstyrelsen. Detta kunde dock inte beslutas då vissa delegationer fattades, utan framskott till nästa söndag. Då kommer man dessutom att behandla de få återstående punkterna på dagordningen, bl.a. CNT:s relation till AIT, CNT i exilen och till de andra anarkistiska grupper i Spanien.

Trots alla svårigheter som kom fram under "el Pleno", visade den hetsiga debatten som följde på valet på något mycket positivt och viktigt för CNT:s fortsatta inriktning i Katalonien: att basen aldrig kommer att låta sig manövreras utan kommer att kämpa för att göra CNT till en revolutionär organisation, där regionalstyrelsens enda funktion är att avspegla det som beslutas i basen, d.v.s. i de olika facken och LS.

"El Pleno Regional de la CNT de Cataluna" fortsatte på söndagseftermiddagen den 31:a oktober. Eftersom ännu fler i den nya styrelsen, även Padilla, den nya generalsekreteraren, avgått under veckan, började delegaterna med att diskutera hur en ny styrelse skulle röstas fram.

Trots en fyra timmar lång debatt kunde delegaterna inte komma överens om ett nytt valsätt, då den nominella röstningen som använts förra veckan kritiserats hårt från basen, och man beslutade att frågan om valsätt skulle gå tillbaks till de olika facken och LS för vidare debatt.

Efter ett förslag från den förre generalsekreteraren godtog dock de som förut avsagt sig sina styrelseposter att tills nästa möte fungera som en provisorisk regionalstyrelse. Detta efter det att den som kritiserats hårdast för reformism, under mötet avsagt sig sin post.

Fram till nästa möte, som beräknas bli om 2-3 veckor, ska också facken och LS besluta om mötet ska bli en kongress med delegater eller ett stormöte med alla CNTs medlemmar närvarande.

Att "El Pleno" efter 3 veckor fortfarande inte är avslutat, beror mycket på att alla frågor analyseras mycket noggrant, att alla deltar aktivt i debatterna, och att delegaterna vägrar att besluta något som inte behandlats i basen. Detta visar också vilken stor vikt medlemmarna lägger vid återuppbyggnaden av anarkosyndikalismen i Spanien, vilken redan nu är en omfattande arbetarrörelse.

Elisabet & Roland, Örebro

Más de 4000 personas asisten al mitin de la CNT en Mataró

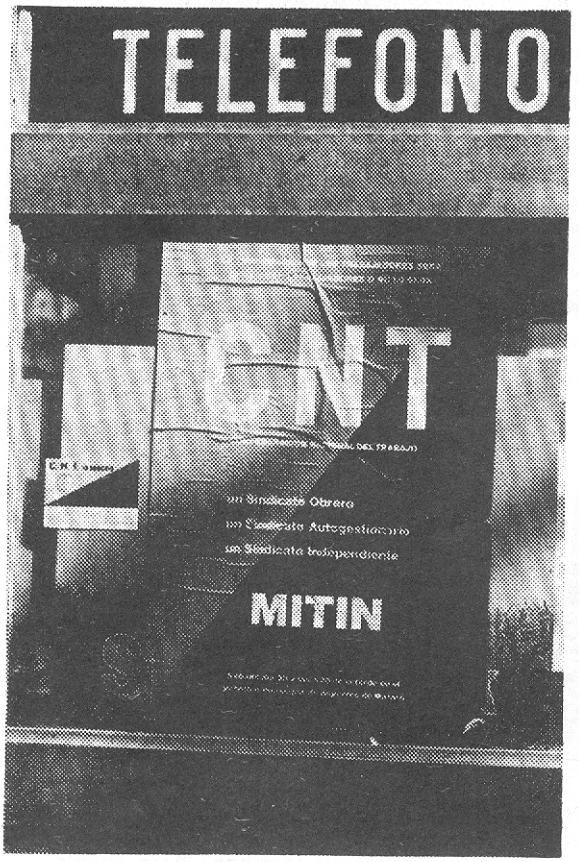

Göteborg 25 juli

Kamrater !
Om två år kommer man att fösa "europeerna" till valurnorna för att välja sina överhögheter (Europaparlamentet).
Redan nu så förbereder de olika partierna en stor kampanj för att erhålla väljarnas gunst.
Partier från olika länder men med samma tendenser slår samman sina krafter och likställer sina program.
S.A.T.(arbetaresperantisternas världsförbund) — kongressens medlemmar från 20 olika länder, deltagare i den "Frihetliga Fraktionens" möte, föreslår grupperna i de olika länderna att samordna kampen mot idén att spänna europas människor för detta lass som man kallar den "Europeiska enigheten".

Sänd era iaktagelser och reaktioner i denna sak till:
"SOLIDARITEIT", Lijnbaansgracht 318, 2tr., Amsterdam, Holland.

(Uppropet är hämtat ur den anarkistiska esperantobulletinen "LIBERECANA LIGILO".)

OFFENTLIGT CNT-MÖTE I CATALONIEN

Lördagen den 30 oktober hölls för första gången sedan inbördeskriget, ett offentligt CNT-möte i Katalonien, ett möte som varken tillåtits eller förbjudits av myndigheterna. Det ägde rum i en sporthall i Mataró, en industriförstad till Barcelona. Hundratals svart-röda affischer hade satts upp, inte bara i Barcelona utan i hela Katalonien, för att annonsera det historiska mötet, och på gatorna runt sporthallen hängde stora banderoller med texten CNT-AIT.

Långt innan mötet började var sporthallen fullsatt och man räknar med att ca: 4000 personer deltog. Vid ingången såldes och utdelades bulletiner, flygblad och affischer från CNT:s olika fack och LS och andra anarkistiska grupper.

I en otroligt optimistisk stämning inleddes mötet med att alla sjöng med i de kända anarko-syndikalistiska sångerna från inbördeskriget som strömmade ut ur högtalarna. Överallt fanns svarta och svart-röda fanor och banderoller med texter som: LEVE DEN FRIHETLIGA KOMMUNISMEN ! LEVE ANARKIN ! VARKEN KUNG ELLER PATRON ! ARBETARKLASSEN SKA SEGRA ! ALLA FÅNGAR PÅ GATAN !

Mötet fortsatte med uppläsning av hälsningar till CNT från andra fackliga och även politiska organisationer, av vilka några buades ut av deltagarna med ropen: Anarki och Frihet!

En delegation av arbetare från "Motor Iberica", en fabrik som är i strejk sen en månad tillbaka, bad om fortsatt solidaritet och attackerade hårt de multinationella företagen. Talet, som avslutades med orden Leve CNT !, möttes av varma ovationer och ropen Arbetarklassen ska segra!.

Olika talare från CNT i Spanien och i exilen, bl.a. Mexico, avlöste varann och de pratade om CNT:s historia, CNT:s principförklaring, kollektiviseringen under inbördeskriget och om CNT:s strategi idag. Talen avbröts ofta av applåder och slagord, och när den f.d. generalsekreteraren började prata om fackliga pakter, avbröts han med ropen: Ut, ut med reformisterna.

Efter några sista ord av Mataró LS som organiserat mötet, avslutades kvällen med att alla reste sej och under en lång stund och med knutna nävar ropade : ANARKI OCH FRIHET ! och sjöng "A las Barricadas", till Barrikaderna.

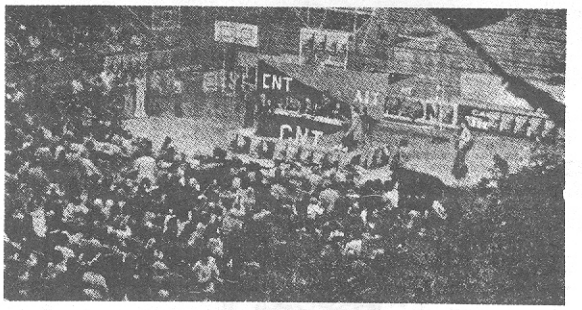

MATERIAL behövs

Kamrater, unga och gamla,
Brand behöver (gammalt) anarkistiskt material, gamla Brand, affischer, flygblad, manuskript, m.m, m.m, allt ni har i källaren, allt som inte har publicerats, tackar vi för på förhand.
Skriv och skicka till:
Brand, c/o Box 15030, 104 65 Stockholm.

ATTENTATEN MOT FRANCO

I en spansk veckotidning "La Gaceta Illustrada" publiceras just nu en sensationell artikelserie i 5 avsnitt, som fått upplagan att stiga från 300.000 till 700.000 exemplar. Artiklarna beskriver det som fascisterna under 40 år gjort allt för att dölja för det spanska folket - anarkiströrelsens stora betydelse inom den underjordiska oppositionen, och framförallt avslöjas de 40-tals attentat mot Franco som anarkisterna utförde under dennes regeringstid.

Hundratals anarkister var inblandade i attentaten, av vilka idag, på grund av den hårda repressionen, endast ett fåtal fortfarande är i livet. En del av attentaten misslyckades redan i planeringsstadiet, medan de flesta omintetgjordes endast i sista stund. Under 4 år från 1947 till 1951 planerades inte mindre än 20-talet attentat mot Franco. Redan 1940, vid ett möte mellan Franco och Hitler i Hendaye i sydvästra Frankrike, var en anarkistgrupp nära att förändra hela europas historia genom att likvidera de två diktatorerna. Attentatet misslyckades i sista stund.

Sedan militärregeringens seger -39, har anarkisterna trots den enorma repressionen fortsatt en underjordisk kamp mot fascisterna. Motståndet har förts på två sätt: dels den väpnade kampen med sabotage och attentat, dels propagandaarbeten och organiseringen av den anarko-syndikalistiska fackföreningen CNT (Confederation Nacional de Trabajo).

Under 1940-talet hade CNT i Katalonien inte mindre än 40 000 medlemmar uppdelade på 15 olika fack, av vilka de flesta överlevt till våra dagar. I Barcelona såldes inte mindre än 20 000 exemplar av CNT:s tidning i Katalonien "Solidaridad Obrera" (Arbetarsolidaritet). De anarkistiska organisationerna, främst "las Juventudes Libertarias" förde en desperat guerillakamp med otaliga aktioner i städerna och i bergen. Stadsguerilla fanns främst i Barcelona, sedan polisapparaten förstört guerillan i Madrid och i städerna i Andalusien. I Asturien, Valencia-området och Galicien fortsatte guerillan kampen från bergen. Fastän pressen teg om den hårda striden mellan polisstyrkorna och de många anarkistgrupperna, hade spanjorerna åtskilliga tillfällen att se att kriget inte var slut. Attentaten och sabotagen kom regelbundet. I Barcelona och industrizonerna Tarrasa och Sabadell var elförsörjningen åtskilliga gånger ur funktion på grund av sprängda ledningar.

Den spanska anarkiströrelsen hade i Frankrike till sitt förfogande åtskilligt vapenmaterial, taget av tyskarna. Bl.a. i centrum av Paris, rigoröst bevakat av tyskarna, lyckades anarkistgrupper komma över stora vapenförråd. Efter världskrigets slut öppnades ett komplicerat nät av trafik med vapen och annat material (t.ex. förfalskade pengar och dokument) in i Spanien. Materialet fördes under stora svårigheter över gränsen genom Pyrenéerna, där militärpolisen strängt bevakade alla vägar. Inte bara vapen utan också tunga nedmonterade tryckerier transporterades över bergen, och

Francisco Sabate med en hemgjord granatkastare för att skjuta iväg anti-frankistiska flygblad. (Barcelona 1955).

CONFEDERACION NACIONAL DEL TRABAJO DE ESPAÑA EN EL EXILIO

COMISION DE RELACIONES DE LA REGION PARISINA

PARIS 6 Janvier 1950.

C.N.T. A.I.T.

A la suite de nouvelles tendancieuses,au sujet de notre regretté camarade,Francisco SABATER Llopart,nous tenons a signaler,qu'il était bien un militant d'action anarcho-syndicaliste,et,nullement un "VOLIT",comme ont voulu le laisser entendre durant ces dernieres 48 heures. Agences de Presse et Emisions de Radio,ont bien

Francisco SABATER,était un Gladiateur de la LIBERTE!!.

Il a succombé en face de forces fascistes de Franco, pour la Liberte de l'Espagne!!.

Pour la Commission Regionale.
Le Secretaire.

C. de RR DE LA ZONA NORTE SECRETARIA A.I.T. CNT DE ESPAÑA EN EL EXILIO

Det var inte bara vapen utan också tunga nedmonterade tryckerier som transporterades över bergen, och få av de militanter som utförde transporterna överlevde mer än några års aktivitet. Vid slutet av 50-talet hårdnade repressionen och den väpnade kampen upphörde, men kärnan av organisationen levde kvar trots arresteringar och likvideringar.

"La Gaceta Illustrada" är en av Spaniens populäraste veckomagasin och tillhör den konservativa pressen. Det kan tyckas konstigt att ett organ kontrollerat av frankisterna publicerar ett dokument som klart visar styrkan av oppositionen under 40 år. Anledningen är ekonomisk: tidningen ställdes inför ett ultimatum av artikelförfattaren och hans medhjälpare, artikelserien skulle tas in i okorrigerat skick, annars skulle den publiceras i ett annat magasin. Genom det sensationella innehållet i ariklarna förutsåg "La Gaceta Illustrada" ökningen av upplagan och de politiska argumenten fick ge vika för de ekonomiska. Anledningen till att anarkisterna valt "La Gaceta Illustrada" för publiceringen av dokumentet i stället för i sin egen press, är helt enkelt möjligheten att låta så stor del som möjligt av det spanska folket få veta det som förtigits under 40 år: den anarkistiska oppositionens styrka och aktivitet.

För första gången publiceras ett dokument som visar den aktiva och betydelsefulla roll som anarkisterna och den anarko-syndikalistiska organisationen CNT har spelat i oppositionen mot fascisterna. Dels genom väpnad kamp och dels genom organisering av arbetarna i en frihetlig fackförening uppbyggd från basen.

Idag är CNT fortfarande i illegalitet men återuppbyggnaden är påbörjad och medlemsantalet stiger för varje dag. Och idag, när de kommunistiska och socialistiska fackföreningarna CC.OO. och UGT har börjat kohandla med regeringen, framstår CNT för många spanjorer som det enda verkliga alternativet.

roland&elisabet

riv alla fängelser

Vad representerar fängelserna för oss revolutionärer om inte en symbol för förtrycket och en fortsatt utpressning mot vår yttrande- och aktionsfrihet? Hotet fortsätter mot vårt politiska arbete. Det är i detta sammanhang man måste se fängelserna, tillsammans med det borgerliga samhället, i vilka en ansenlig del av de utstötta tvingas tillbringa en stor del av sina liv. Det är alltså dags att utveckla sin medvetenhet stegvis som det revolutionära arbetet blir mer och mer effektivt. I fängelserna är repressionen hårdare än på arbetet eller i fabriken, och därför måste vi rikta en stor del av våra propagandistiska ansträngningar och praktiska hjälp till alla fångar. Vi får inte längre lämna dem ensamma åt repressionen, men gå sida vid sida i deras/vår kamp för det totala krossandet av fängelserna, domstolarna, polisen. Mot statens olagligheter - den använder sig av isolering, droger, utpressning, förlängning av straffet - måste vi svara med massornas organiserade olaglighet. Alla de grisar som är ansvariga för fångarnas situation ska få det svårare i livet. Från och med i dag får de inte sova sin söta sömn. Och därför ger vi här namnen på några av de främsta som har visat sina ansikten i förtrycket mot avant-gardena i kampen på fängelserna, och som först ska få känna på vårt hat och förakt. Bo Martinsson, generaldirektörchef i kriminalvårdsstyrelsen, Arvid Grönberg, anstaltchef i Malmö, Clas Amillon, avdelningschef på Hall, Per Colliander, tjänsteman på Hall.

S.K

B R E V

APELL till skolor, bildningsförbund, intresseorganisationer, fack- o. politiska förbund samt SAMHÄLLSMEDBORGAREN.

Att DAGENS KRIMINALVÅRD inte är tillfylles, har med klar tydlighet visat sig. Återfallsprocenten är så hög, att till och med berörda myndigheter kapitulerat inför dessa kalla siffror och signalerat kursändring till förmån av ökad frivård. Detta är ett steg i rätt riktning = då samhällets allmän preventiva och repressiva reaktioner mot lagbrytaren får träda tillbaks och en resocialiseringsprocess blir målsättningen i behandlingstemat. Det gamla konservativa traditionsbundna korrektionstänkandet (preventiusteorin) ... öga för öga .... får vika för ett socialt ansvarstänkande med medmänskliga aspekter.

I dagens fång-samhälle arbetar fångarnas FÖRTROENDERÅD och FFCO (Förenade Fångars Central-Organisation) för en radikal förändring av den nuvarande kriminalvårdens behandlingsmetodik:
att medvetengöra
informera sina medlemmar
konstatera dess likvärde som människor = samhällsmedlemmar.

FFCO:s FÖREDRAGSCENTRAL vill med sin apell få en debatt till stånd i landets olika studie- o. intressenivåer. Få diskussionsgrupper att bildas med kriminalpolitiken som gemensam nämnare. Vi fångar hoppas på detta sätt kunna få Er hjälp att omdana, effektivisera och humanisera nu rådande system genom impulser från båda sidor muren. Vi tror att en koordination av olika synpunkter är ytterst primär.

Vet NI! - att nästan 40% av landets fångar inte har någon form av brevkontakt?
Vet NI! - att mer än 50% av landets fångar aldrig har något besök?
Vet NI! - att just detta kontaktvacuum, detta främlingskap till yttervärlden kan bli inkörsport till narkomanin = verklighetsflykt.
Vet NI! - Vi FÅNGAR vet. Våra FÖRTROENDERÅD. FFCO.....

Skriv till OSS. Låt OSS besöka Er. På skolan - arbetsplatsen - pensionärshemmet.
Var f i n n s F Å N G E N i DAGENS KRIMINALVÅRD? Vill Ni ha vårt svar så kontakta FFCO:s FÖREDRAGSCENTRAL-Fridhemsg 72 A - 112 46 Stockholm, eller ring
Tel: 08/ 52 40 76 för information och föredragsbokning.

FÖREDRAGSCENTRALEN FÖRMEDLAR FÖRELÄSARE FRÅN ALLA LANDETS FÄNGELSER.
Vi FÅNGAR ställer på begäran upp och vittnar om vår självupplevda erfarenhet i den Kriminalvårdande Prokrutessängen.
(Skäll gärna på OSS - men glöm OSS inte. För visst är vi i alla fall människor -
(precis som Ni,...eller Du.....eller Vi.....).

F Å N G - SYSTRAR - F Å N G - BRÖDER !

Kampen går vidare. Oppinionen mot den sk. Kriminalvården ökar. Trycket komprimeras mot Förtroende råden på landets fängelser.

HALLFÅNGARNA STREJKAR SEDAN I MÅNDAGS FÖR ATT TVINGA FRAM FÖRHANDLINGAR MED KRIMINALVÅRDSSTYRELSEN SOM KOMMER ATT GÄLLA SAMTLIGA FÄNGELSER:

Vill ni FÅNGAR fortfara med att bli sparkade i arslet. Tvingas utföra sk. arbeten för slavlön. Tvingas till nerköp för att få något av de möjligheter det likväl finns inom ramarna för Behandlingslagen och vårdcirkuläret. Tvingas le med stela mungipor för din styresman, när Du helst vill slå honom på käften. Hålla truten när Höga Herrarna i KVS spottar Dig i ansiktet FÅNGE - genom att sopa Dina rättigheter under mattan till döddagar.
ORKAR DU MED ALLT DETTA FÅNGE SKALL DU HÅLLA KÄFT OCH INGET ANNAT:
O R K A R D U I N T E D E T T A F Å N G E
skrik ut din ilska högt.
Förena Dig med HALLFÅNGARNA i deras protest. Manifestera. Reagera häftigt.
Låt en gång för alla framtvinga KRIM-myndigheterna att förhandla med oss FÅNGAR. Vi har rätten på vår sida. Anslut Ditt förtroenderåd till FFCO eller vad Eran sammanslutning än nu heter. Se våra krav som gäller landets samtliga kåkar så ser även Du FÅNGE att våra krav är rättmätiga och mänskliga i förhållande till de tillstånd som nu existerar på fängelserna. Höj Din röst FÅNGE!
Förändra kåkarna innan de bryter ner Dig till en lallande fårskalle som bockande, bugande krusar för överhögheten på fängelserna.
Hjälp till att stoppa våra nya specialavdelningar som inte är något annat än de betongfort och bunker som nu finns på Kumla.
Tvinga fram frivård istället för fångvård.
Allt detta kan vi FÅNGAR om Vi gemensamt sluter upp kring Förenade Fångars Central-Organisation och för HALLFÅNGARNA i deras kamp mot förtrycket.

Stockholm den 16 nov. 1976

/Lasse "Sniff" Björklund/ordf.

HUVUDKRAV VID STREJKEN PÅ HALL

1. VI KRÄVER omedelbara förhandlingar med en beslutsfattare från Kriminalvårdsstyrelsen i Norrköping.
2. VI KRÄVER omplacering av styresmannen - Anders Lindholm - på Hall.
3. VI KRÄVER rätt till facklig verksamhet på landets samtliga anstalter.
4. VI KRÄVER förbättringar av lönerna inom samtliga arbetssektioner och skolor på alla anstalter.
5. VI KRÄVER medbestämmanderätt i alla frågor som berör fångarnas situation på landets fängelser.
6. VI KRÄVER rätt för landets förtroenderåd att förhandla med kriminalvårdsstyrelsen i Norrköping
7. VI KRÄVER telefonautomater på landets samtliga anstalter.
8. VI KRÄVER stopp till alla byggnationer av special avdelningar på landets slutna anstalter typ "Kumlabunkern".
9. VI KRÄVER enhetlig bedömning av behandlingslagen och vårdcirkuläret på landets samtliga anstalter.
10. VI KRÄVER att kriminalvårdsstyrelsen upphör som eget ämbetsverk och uppgår i socialstyrelsen.
11. VI KRÄVER påskyndande av tillämpningen av kriminalvårdsreformen 1974.
12. VI KRÄVER rätt till representation i Brottsförebyggande rådet (BRO).
13. VI KRÄVER kontinuerlig barnpassning och bättre besöksförhållanden på landets anstalter.
14. VI KRÄVER översyn av visitationskontrollen på landets anstalter.

Halls Förtroenderåd

kungstorget ockuperat, garaget stoppat!

Det av kommunalpampar och attärsmän planerade Kungstorgsgaraget har tills vidare stoppats av en ockupation.
Garaget är ännu ett exempel på politikernas likgiltighet inför folks vilja, ockupationen är ännu ett exempel på att det enda som kan stoppa pampar och grävskopor är DIREKT AKTION, ta saken i egna händer och strunta i partierna, vars mest radikala slogan är "rösta på oss".
Att tusentals människor slaktas av bilismen, att luften förpestas, ingår inte i lönsamhetskalkylerna, vilka styr vårt samhälle. Att Kungstorget förvandlas till en parkeringsbunker där varje parkeringsplats kostar skattebetalarna 50.000 kr. är ett exempel på konsekvenserna av lönsamhetskalkylerna.
Den lagliga rätten att påverka vår miljö och vårat samhälle inskränker sig till att lägga en lapp i en låda var tredje år.
Vem stiftar lagarna? Om det inte är du, varför ska du då följa dem? Sjukanmäl dig en dag eller två och anslut dig till ockupationen.
Reagera mot pamparnas maktfullkomlighet.
Ta ansvar över din miljö och ditt samhälle, ta kontrollen över det.
Låt inte skrämmas av den batong beväpnade auktoriteten.

GÖR MOTSTÅND
GE INTE UPP.
GE POLITIKERNA JÄRNET, HÄV DE M I ÅN!!!!

ANARKISTERNA

KUNGSTORGET

Efter den tolv dygn långa ockupationen av Kungstorget i Göteborg fick det parlamentariska systemet känna sig besegrat. Göteborgarna hade tagit saken i egna händer. Det hela började den 18 november klockan 06.45 då över 500 personer intog torget. Poliserna som legat i beredskap hela natten blev helt överrumplade och måste dra sig tillbaka då inga direktiv givits av politikerna.

Ockupanterna som i sin strävan att få det nyss påbörjade Kungstorgsgaraget stoppat började omedelbart klistra upp affischer och spika upp plakat. Den skylt som Kullenbergs satt upp, med texten "Här bygger Kullenbergs Kungstorgsgaraget", täcktes snabbt med banderollen Stoppa Kungstorgsgaraget.

Därefter tog anarkisterna, som hela tiden stöttat ockupationen aktivt, det trävirke som Kullenbergs redan hade på platsen och gjorde upp eld. När man senare på kvällen började sätta upp tält för att ha någonstans att sova under natten blev det hela för mycket för kommunalrådet Lennart Ström (fp), som först fem dagar efter ockupationen gav ockupanterna beteckningen "Wolters röda armé"(KFMLr) trots att KFMLr:s stöduttalande lyste med sin frånvaro in i det sista. Däremot var anarkisterna i Göteborg de som först gav ockupationen sitt stöduttalande. När ockupationen nått åttonde dagen var det dags för polisen att slå till på allvar. Strax efter klockan tre på natten gick 150 poliser till attack. Ockupanterna som då låg och sov i sina tält blev helt överrumplade och hade inte en chans att värja sig mot polisens släggor. Tälten revs sönder, alla träskjul som byggts upp jämnades med marken. Aktionen tog knappa 20 minuter. Därefter anlände larmade Göteborgare, som sedan omedelbart började återuppbyggandet.

Detta är återigen ett bevis på att direkt aktion är den enda metoden för att folket skall få sin vilja igenom i kampen mot stat och kapital.

Nu återstår för Göteborgarna åter en kamp då makthavarna planerar att ännu en gång grina folkets vilja i ansiktet. Det är kampen mot ett operahus och om det rivningshotade bostadsområdet Haga som kampen denna gång kommer att stå.

Anarkistiska Hälsningar
Anarkistiska Aktionsgruppen

Marx och Anarkismen

Av Rudolf Rocker

fortsättning efter artikeln om Bulgarien !

För några år sedan, strax efter Friedrich Engels död, överraskade Edvard Bernstein, en av de mest framstående medlemmarna i de marxistiska kretsarna, sina kamrater med några anmärkningsvärda upptäckter. Bernstein demonstrerade officiellt sina tvivel beträffande exaktheten i den historiska materialismen, i den marxistiska mervärdesteorin, och i kapitalets koncentration. Han attackerade till och med den dialektiska metoden och kom till den slutsatsen att det inte är möjligt att tala om en kritisk socialism. Som en försiktig man, reserverade Bernstein sina upptäckter för sig själv tills den ålderstigne Engels dog och först då offentliggjorde han dem inför den förskräckta församlingen av marxistiska präster. Men denna försiktighet kunde inte rädda honom, utan man angrep honom från alla håll. Kautsky skrev en bok mot detta kätteri och den stackars Edvard blev tvingad att deklarera inför Hannoverkongressen att han var en debil dödssyndare och att han skulle godkänna beslutet av den vetenskapliga majoriteten.

Trots allt hade Bernstein inte avslöjat något nytt. De idéer som stod i motsättning till den marxistiska doktrinens grund existerade redan när han ännu var en trogen apostel till den marxistiska kyrkan. Argumenten hade han plockat ur den anarkistiska litteraturen och det enda viktiga är det faktum att en av de mest kända socialdemokraterna(1.) använde sig av dem för första gången. Ingen klok och förståndig människa kommer att förneka att Bernsteins kritik inte hade gjort ett oförglömligt intryck på det marxistiska lägret - Bernstein hade rört vid de viktigaste grundvalarna för Karl Marx´ metafysiska ekonomi och det är inte underligt att de respektabla representanterna för den ortodoxa marxismen blev högst upprörda.

Allt detta hade inte varit så allvarligt om inte en annan olägenhet värre än denna, hade kommit emmelan. Sedan nästan ett århundrade tillbaka har marxisterna inte upphört med att basunera ut att det var Marx och Engels som upptäckte den s.k vetenskapliga socialismen och uppfann en artificiell skillnad mellan de socialister som kallades utopistiska och marxisternas vetenskapliga socialism, en skillnad som endast existerar i de sistnämndas fantasi. I de germanska länderna har de marxistiska teorierna monopoliserat den socialistiska litteraturen och alla socialdemokrater anser dessa vara rena och helt ursprungliga produkter av Marx och Engels vetenskapliga upptäckter.

Men även detta drömmande har försvunnit - de moderna historiska undersökningarna har på ett obestridbart sätt fastställt att den vetenskapliga social ismen inte är något annat än en konsekvens av de gamla engelska och franska socialisterna och att Marx och Engels perfekt behärskade konsten att pryda sig med lånta fjädrar. Efter revolutionerna 1848 inleddes en fruktansvärd reaktion i Europa - den heliga alliansen lade åter ut sina nät i de olika länderna i avsikt att kväva den socialistiska tanken, denna tanke som producerade en mycket rik litteratur i Frankrike, Belgien, England, Tyskland, Spanien och Italien. Denna litteratur blev nästan helt överlämnad åt glömska under denna epok av bildningsfientlighet som inleddes efter 1848. Många av de viktigaste verken förstördes till bara ett fåtal exemplar, som fann härbärge i något lugnt hörn i några stora allmäna bibliotek eller hos privatpersoner, återstod. Först vid slutet av 1800-talet och i början av 1900-talet upptäcktes denna litteratur på nytt och idag förorsakar de fruktbara idéer som påträffats hos de gamla skribenterna av skolorna efter Fourier och Saint-Simon, i verk av Considerant, Demasi, Mey och många andra, beundran. Och i denna litteratur har man också påträffat ursprunget till den s.k vetenskapliga socialismen. Vår gamle vän W.Tcherkesoff var den förste som gjorde en systematisk sammanställning av alla dessa fakta - han bevisade att Marx och Engels inte var upptäckarna av dessa teorier som under en lång tid hade ansetts vara deras intelektuella egendom(1). Han bevisade t.o.m att några av de mest berömda marxistiska arbetena, t.ex det "Kommunistiska Manifestet"i verkligheten inte var annat än en fri översättning från franska gjord av Marx och Engels. Och Tcherkesoff kunde triumfera med att få sitt påstående bekräftat av " Avanti", centralorganet för den italienska socialdemokratin (2), sedan Tcherkesoff haft tillfälle att jämföra det "Kommunistiska Manifestet" med "Det Demokratiska Manifestet" av Victor Considerant, som dök upp fem år före Marx´ och Engels s.krift.

"Det Kommunistiska Manifestet" anses vara ett av de första verken över vetenskaplig socialism och innehållet i detta arbete har hämtats från en"utopist"s skrifter, för marxismen inkluderar Fourier bland de utopistiska socialisterna. Detta är en av de grymmaste ironier som man kan föreställa sig, och utgör bevisligen inte någon fördelaktig rekommendation för marxismens vetenskapliga värde. Victor Considerant var en av de första socialistiska skribenter som Marx lärda känna - han omnämner honom redan under den period när han ännu inte var socialist. "Algemeine Zeitung" attackerade 1842 "Rheinische Zeitung", som Marx var chefredaktör för, och förebrådde honom för att han sympatiserade med kommunismen. Marx svarade då i en ledare (3), i vilken han förklarade följande : " Verk såsom de av Leroux, Considerant och särskilt Proudhons skarpsinniga bok, kan inte kritiseras bara med några ytliga iakttagelser, utan det är nödvändigt att man studerar dem noggrant innan man börjar kritisera dem".

Den franska socialismen hade det största inflytandet över Marx intelektuella utveckling, men av alla de franska socialistiska skribenterna, är P.J Proudhon den som starkast influerade honom. Det är t.o.m uppenbart att det är Proudhons bok " Vad är egendom?" som föranledde Marx att bli socialist. Proudhons kritiska iakttagelser av nationalekonomin och de olika socialistiska riktningarna, öppnade en ny värld för Marx och det var framförallt mervärdesteorin, såsom den framlades av den geniale franske socialisten, som gjorde det största intrycket på Marx. Ursprunget till doktrinen om mervärdet, denna storslagna "vetenskapliga upptäckt" som våra marxister har yvts så över, återfinner vi Proudhons skrifter. Tack vare denne, kom Marx att stifta bekantskap med denna teori, som han senare modifierade under studier av de engelska socialistena Bray och Thompson.

1876 BAKUNIN 1976

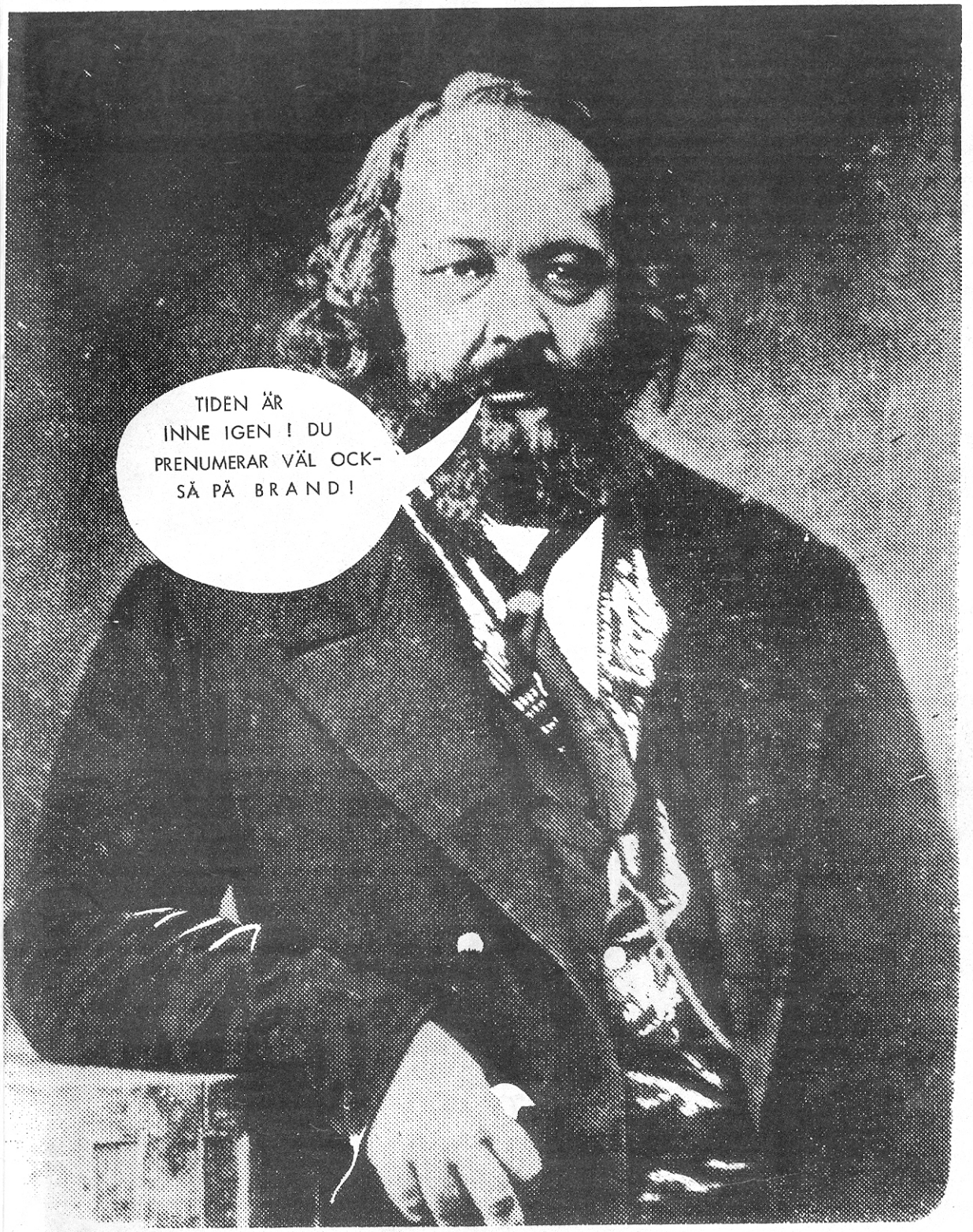

Vi är övertygade om att frihet utan socialism är privilegier och orättvisor och att socialism utan frihet är slaveri och brutalitet.

LABOUR VRIDER TIDEN BAKÅT

I London finns det idag mellan 30.000 - 40.000 hemlösa, de flesta är arbetarfamiljer, som tvingas ockupera hus på grund av bostadsbristen.
Det finns i hela England hundratusentals hus som står tomma på grund av ägarnas spekulationer .
De som ockuperar sådana hus kallas Squatters.

" Vi trodde att labours konservativa bostadspolitik var slagkraftig ända tills vi upptäckte Villa road"

Nu kommer labour att lägga fram ett förslag om en ny lag till parlamentet. Lagen som kallas "Criminal Tresspass law" (lagen mot olaga intrång) ska dels göra det straffbart att genomföra sittstrejker, ockupera fabriker och tomma hus, dels ge polisen möjlighet att ingripa mot sådana aktioner. Ockupationer för att stoppa nedläggningar av fabriker eller för att ge bostadslösa tak över huvudet har blivit allt vanligare de senaste åren i England.

Hittills har sittstrejker och ockupationer av fabriker och obebodda hus inte betraktats som lagbrott i lagens mening. Tanken att göra sådana aktioner straffbara är inte ny. Den lanserades som ett steg i konservativa partiets lag och ordningskampanj inför valet -70, men lades på is några år.

Bakom det nya lagförslaget står nu labourregeringen, som under de senaste årens ekonomiska kris fått uppleva allt militantare aktioner från arbetare och bostadslösa.

Lagen presenterades officiellt som en väg att sätta stopp för det ständigt ökande antalet husockupationer. Förutsättningarna för att få igenom en lag mot ockupanter ansågs som goda, eftersom husockupanterna är en politiskt svag grupp, illa sedd bland arbetare och fackföreningsfolk. Men det är helt klart att lagen även kommer att slå mot fackföreningarnas möjligheter att tillgripa stridsåtgärder, vilket det från officiellt håll görs allt för att tonas ner. En stark opposition mot lagen har vuxit fram sedan förslaget började diskuteras. CACTL - "Kampanjen mot lagen om olaga intrång" har sedan den bildades 1974 arbetat för att sprida information om vidden av lagen, samt för att bryta ner motsättningarna mellan fackföreningarna och husockupanterna. Engelska massmedia försöker hetsa upp motsättningarna genom att utmåla husockupanterna som farliga lösdrivare som flyttar in i hus medan ägarna är på semester.

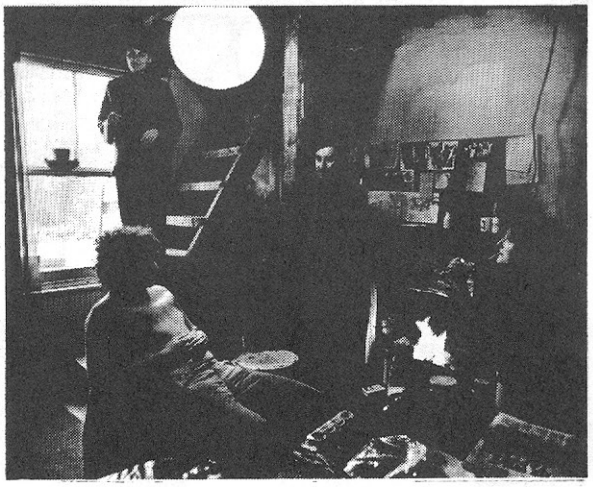

"De flesta squatters är familjer och folk som inte har någon bostad helt enkelt, de flesta gör det inte av några politiska skäl. Utan därför att de inte har något hem".

Kommunen och husägarna försöker sätta stopp för husockupationer genom att bryta sig in och slå sönder lägenheterna, eller anlägga bränder i husen.

På Villa Road i södra London bor 250 husockupanter som har flyttat in i de tidigare tomma husen och rustat upp dem. De för en hård kamp mot kommunen som vill riva husen för att anlägga en park. Istället har de blivit erbjudna att flytta in i hus som är utbrända eller sönderslagna. I de flesta husen är allt sanitetsporslin sönderslaget och en del hus saknar tak.

Innevånarna på Villa Road vägrar att acceptera kommunens erbjudande, men om den nya lagen går igenom kommer de att behandlas som brottslingar.

Ann-Mari Svedin, Hetty Rooth, Tomas Södergren/ Frilansgruppen

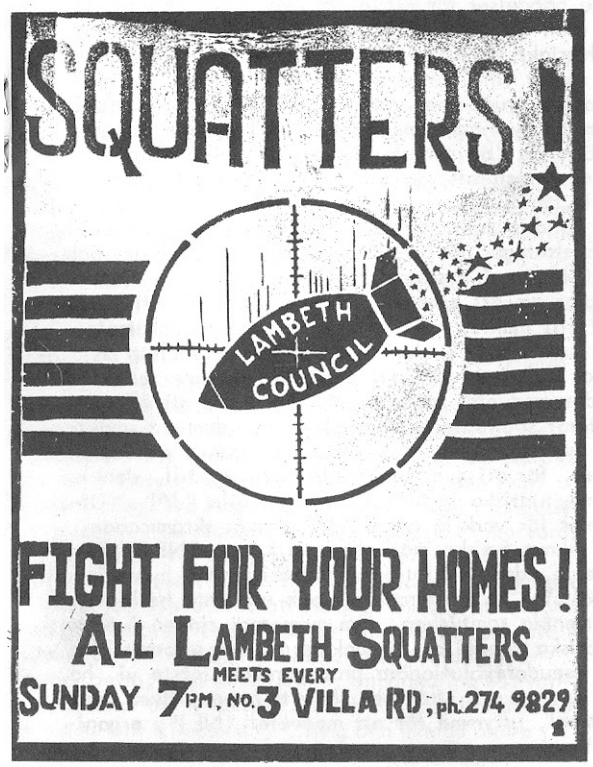

Kommunen vandaliserar avsiktligen tomma hus för att göra dem obeboeliga.

SVARTA KORSET

RÖD HJÄLP

MELLAN STATLIG OCH IDEOLOGISK REPRESSION

Om de döda minns man bara väl, det är allmänt. Det är en konvention som alla älskar att respektera: en konvention mellan duktiga människor. Vanan övergavs inte heller i fallet Ulrike Meinhof, den unga revolutionära tyskan som "hittades död" i Stammheim-fängelset. De progressiva borgarna och vänstern kände sig skyldiga och fällde sina hycklande tårar över denna "lilla grupp desperados".

När Baader-Meinhof gruppen ännu inte blivit "maktens offer" var de definierade som en grupp galningar eller provokatörer av samma personer som idag fäller sina tårar.

Många, för många, har accepterat denna bekväma version. Många, för många, fortsätter att definiera dem som valt den beväpnade kampen i Väst-Europa under 70-talet som provokatörer. Men kan man verkligen tala om provokatörer? Vi tror inte det. Röda Armé Fraktionens strategi bygger på analysen av de europeiska arbetarmassornas sociala-politiska förhållanden, framförallt den tyska, och på analysen av den "nykapitalistiska-socialdemokratiska"utvecklingen ,och av nödvändigheten att skapa - genast - förutsättningarna för den väpnade revolten. Deras program består inte av menlösheter eller motsägelser, utan har tvärtom sin egen tyngd, sin egen logik. De lägger på nytt fram en kampmodell som kommer direkt ur Lenins, Maos och Castros läror. Deras bok "Der Bewaffnete Kampf in Westeuropa" (Den beväpnade kampen i Västeuropa) flödar av citat från marxismen-leninismens fäder, men det handlar inte om "klibbiga citat", utan de är inskjutna i en homogen diskussion som ser "den beväpnade kampen som den högsta formen i klasskampen, vilket är en konsekvens av det faktum att de dominerande klasserna har lyckats försäkra sig om en väl bestämd kontroll över maktmedlen och har monopol på de diskriminerande vålds- och maktinstrumenten - polis och militär.

Man kan vara oenig om den här inställningen, men man kan inte avfärda den med den bekväma formeln att kalla det provokationer. Framförallt tävlar de marxist-leninistiska grupperna i att attackera RAF, på grund av att de kände faran av att bli inblandade i repressionen mot RAF, och därför att RAFs strategi,som definierar sig själv som marxist-leninistisk, ifrågasatte deras "lagliga strategi" i den revolutionära processen. Det absurda i den här historien är att det är vi anarkister som måste försvara marxist-leninister för angrepp från andra marxist-leninister. Varför ? Framförallt därför att vi håller det för otillåtligt att använda lögner även om man revolterar mot andra revolutionärer med andra kännetecken (om de inte är motsatta) än våra. För det andra för vi tror att ingen får hindra någon att gå sin egen väg i kampen mot makten. Ingen får ta sig rätten att påstå att hans strategi är den enda rätta och att alla andra därför måste likvideras.

Så, vid sidan av statens våldsamma repression går vänsterns ideologiska repression. Allt detta skulle få var och en med lite sunt förnuft att bli förskräckt, men det händer sällan. Det systematiska användandet av stalinistiska metoder har smittat nästan alla krafter inom den revolutionära vänstern, också dem som inte kallar sig stalinister. Ett parallellfall är Brigate Rosse i Italien som hyllar Stalin och attackeras hårt av alla marxist-leninister och främst av stalinist - erna.

Repressiva attacker och ideologiska angrepp har gett sina effekter: de"beväpnade grupperna" har kommit i kriser; arresteringarna, eldstriderna med polisen och förtalskampanjer har tillfogat dessa organisationer stora skador. Dessutom har makten skickligt utnyttjat dessa händelser för att införa nya frihetsdödande lagar utan att stöta på något motstånd. Detta klimat av häxjakt (särskilt i Tyskland, men också i Italien) har spelat väl i händerna på repressionen, de revolutionära gruppernas kortsynthet har gjort resten. Den skamliga tystnaden med vilken man tillåter staten att förfölja de "beväpnade grupperna" också efter det att de arresterats, kommer många inte att lyckas befria sig ifrån.

Det handlar inte om att vara överens med BRs eller RAFs strategi. Vi är själva tydligt inte överens och politiskt är vi dessutom tusen mil från dem. Det handlar om att erkänna var och en rätten att "säga nej" till makten med våld enligt former och metoder, som var och en vill använda. Betydelsen av detta "NEJ" är viktig i dag, när alla mer eller mindre medvetet säger "JA". Detta för att alla accepterar spelreglerna som påtvingats dem av makten, ty laglydigheten är ett accepterande av dessa regler, för att man säger "JA" t.o.m. till den parlamentariska farsen. Idag säger alla "JA". Utrymmet för verklig opposition minskar skrämmande, det saknas fysiska möjligheter att säga "NEJ". Protesterna, den revolutionära oppositionen, hyser inga känslor för kompromisser och vill inte heller söka efter enkla samtycken. Om massornas sinnen i detta historiska ögonblick fördunklas av den reformistiska och pseudorevolutionära propagandan, måste vi ha mod att gå mot strömmen för att bygga, även med exempel, utrymme för ett medvetet "NEJ", organiserat och som massa.

L.L.

Överenskommelse mot terrorism

Strasburg 18 nov.-76

Utrikesministrarnas representanter av de i Europarådet anslutna länderna antog den 10:e november en internationell överenskommelse mot terrorismen. På en presskonferens förklarade Europarådets ordförande i justitieavdelningen: I den nuvarande situationen finns det en allmän tendens i den europeiska gemenskapen mot en inskränkning av vad man kan kalla ett politiskt privilegium, som skulle kunna hindra ett utlämnande." Grunderna för en sådan överenskommelse skall vara: "skyddet och utvecklingen av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna."

I den första artikeln står det: "Vid utlämningsärenden mellan de stater som slutit avtal, kommer följande lagbrott inte att betraktas som politiska brott, ledda av politiska motiv." Det följer en rad brott så som flygplanskapning, tagande av gisslan, bortförande, brott mot annans frihet, användandet av bomber, granater och enklare vapen.

Artikel 2 fördjupar oklarheten mellan allmän och politisk rätt om brott mot liv, mot kroppslig hälsa och mot personers frihet och till och med mot "svåra aktiviteter mot gods". Dessa bestämmelser gäller också för försök och medskyldighet till terroristiska aktiviteter.

Artikel 10 reglerar beslutet av en stat, att inte lämna ut en terrorist. En övernationell rättsprocedur är i så fall planerad och den "Europeiska Domstolen för de Mänskliga Rättigheterna" får rollen som domare. Självfallet är enligt överenskommelsen varje genom avtal anslutet land berättigat att sluta liknande avtal med icke-medlemmar av Europarådet.

Med denna överenskommelse finns det alltså inte längra några politiskt motiverade brott. Dessutom skapar avtalet möjligheter till största möjliga juridiska samarbete mellan de staterna.

Överenskommelsen skall bli ratificerad den 27:e januari -77 i samband med ett sammanträde av de nitton medlemstaternas ministerråd.

ID nr. 153, 27/11-76

Den 12:e november 1976 antog Europarådet en ny konvention som ska ratificieras av de nitton mdlemsstaterna i januari -77. Den är en bekräftelse på att den politiska asylen avskaffas i Europa. Det är det hårdaste angreppet på internationell nivå som de europeiska regeringarna för fram mot befrielserörelserna i hela världen. Medlemmarna i MIL, GARI, RAF, IRA, BR, NAP och palestinierna, m.fl. blir likställda med vanliga brottslingar, trots att man erkänner de politiska motiven bakom deras aktioner.
Men detta beslut kan inte göra oss särskilt förvånade, det är sedan länge praktiserat av Västtyskland, Grekland, Schweiz och inte minst Sverige när det gäller ockupationen av västtyska ambassaden genomförd av kamraterna från Kommando Holger Meins. Då beslutades det att utvisa kamraterna, bland dem den svårt skadade Siegfried Hausner, som senare dog i fängelset på grund av sina skador och avsaknaden av läkarvård. För hans död, vi får aldrig glömma det, ska Palme, Leijon och Holmér få stå till svars. Under rättegången deklarerade kamraterna att Hausner blev grymt slagen med gevärskolvar och att detta var anledningen till hans död (den första medicinska undersökningen erkänner detta, men de följande, undanhållna försvaret, förnekar detta faktum). Vi får inte heller glömma Shimada och Kitagawa, Cheng och många andra kamrater.

Inför den här attacken måste alla kamrater mobilisera sig för att hindra respektive regeringar att skriva under denna mördarlag, och samtidigt att en så här allvarlig överenskommelse inte passerar med den reformistiska vänsterns tysta medgivande. Bara i en öppen kampanj, hård, utan några som helst kompromisser, självförvaltad av oss alla, utan idiotisk delegering till parlamentariska partier, kan man hoppas att kunna stoppa detta femtielfte försök att förändra den europeiska arbetarklassen till en skock lydiga får.
Detta med de europeiska kommunistpartiernas bifall, i dagens situation är de inte annat borgarnas starkaste bastion för att slå ner arbetarklassens kamp och acceptera omstruktureringen som de multinationella vill tvinga fram genom kriserna. Det är inte en tillfällighet att en av punkterna i konventionen behandlar ockupationer och sabotage, som man lätt kan räkna ut, är det ett direkt angrepp mot rätten för Klassen att strejka, ockupera och sabotera produktionen i sin kamp för störtandet av staten.

S.K

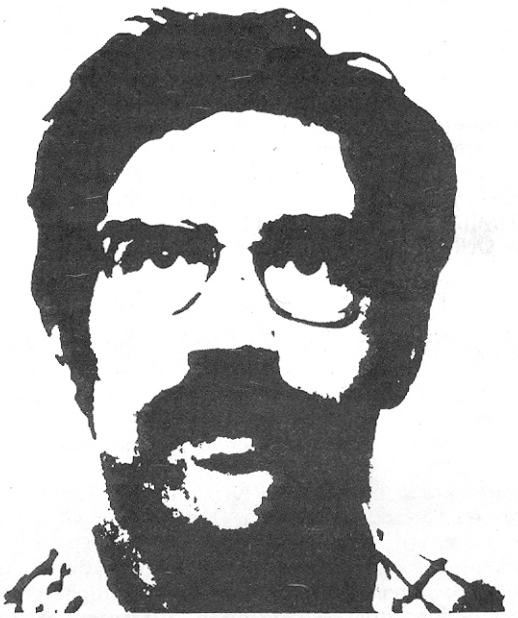

Ivo Della Savia

Medan fascisterna och mördarna Freda och Ventura släpps fria på grund av att häktningstiden gått ut, blir Ivo Della Savia, en av Pietro Valpredas kamrater och medlem i 22-mars gruppen, häktad på nytt för inblandning i Piazza Fontana-massakern. Mer exakt: man har tagit tillbaka åtgärden om tillfällig frigivning för att han gjort ett "olagligt återvändande", (för att ha lämnat och kommit tillbaka till Italien utan dokument). Historien kan verka grotesk, men Ivo sitter redan sedan flera månader tillbaka i fängelse och alla förfrågningar om tillfällig frigivning har avslagits. Utöver det har Ivo dömts till sex månaders inspärrning för rymningsförsök. Vi måste komma ihåg att den fortfarande outredda anklagelsen mot Ivo är att levererat sprängämne till Valpreda för Piazza Fontana! Alla dessa lögner håller alltså fortfarande stånd i rättsväsendets lådor. Inför denna femtielfte provokation måste vi protestera med all vår kraft.

FRIHET FÖR IVO DELLA SAVIA !
PINELLI MÖRDAD !
MASSAKERN VAR STATENS !

DEN REVOLUTIONÄRA CELLEN ULRIKE MEINHOF

bombade idag, den 2:a juni, centret för USA:s imperialistiska ockupationsarmé, NATO:s nervcenter i Europa med dess SäkerhetsTjänst och USA Officerarnas Club i Frankfurt. Vi betraktar den här attacken som en del i den världsomspännande beväpnade kampen mot ett system som under sin tvåhundraåriga existens har förintat miljontals människor, utrotat nationer, förslavat kontinenter och plundrat världen. Vi för vår kamp som koloniserade människor eftersom regeringen har ställt vårt land till USA-imperialismens förfogande och det huvudsakligen tjänar som militär och strategisk stöd punkt för förtrycket och den slutliga utplåningen av det europeiska folket, folket i Mellanöstern, som den gjorde i Indo Kina-kriget i Fjärran Östern. Vårt land har blivit en militär övningsplats för USA, vätebombsupplag och baser för preventivt atom-krig. Det imerialistiska samarbetet mellan den Tyska Förbundsrepubliken och USA kan inte visas tydligare. Det är en allians mellan barbariska makter. Den visar regeringens medgivande till atom-förstörelse och total utrotning av folk. Vi betraktar vår aktion som en fortsättning på den anti-imperialistiska kampen förd av våra kamrater fängslade i utrotningslägrena Stuttgart-Stammheim och Köln-Ossendorf.
De riskerar att mördas av de tysk-amerikanska agenterna precis som revolutionärerna PETRA SCHELM, GEORG VON RAUCH, THOMAS WEISSBECKER, HOLGER MEINS, KATHERINA HAMMERSCHMIDT, ULRICH WESSEL, SIEGFRIED HAUSNER, och ULRIKE MEINHOF.

DRAMAT ULRIKE MEINHOF

är inte slut än, en mängd bevis kommer att överlämnas till en internationell domstol.
Hennes cell rustades upp innan pressen hade informerats och tillåtits inspektera.
Hennes kropp påstås ha blivit funnen en halvtimme efter det att döden inträtt. Detta skiljer sig från uttalanden till pressen. Brotten på halsen och nackens kotor visar klart att hon inte själv skulle kunna ha genomfört sin hängning. Myndigheterna försökte föra fram den historien tillsammans med den att hon skulle ha känt det omöjligt att ställas inför ett livstids fängelse-straff. Hon hoppades att hennes självmord skulle vara utlösande för en ny våg av våldsamma aktioner från sympatisörer. Detta är uppenbart nonsens eftersom det vid den här tidpunkten pågick en general-strejk bland tryckarna, och pga. vilken det inte skulle kunna ha fått en landsomfattande spridning.

OFFENTLIGT UTTALANDE

(efter den misslyckade bombattacken mot Hamburg-domaren den 2:a juni.)

Kamrat Ulrike Meinhof ströps av den Västtyska Statens Hemliga Agenter. Ett tecken på att det kommer fler avrättningar. "Die Welt" innehåller en rapport av Buback om självmordsförsök av Gudrun Ensslin och Jan Raspe. Fången Werner Hoppe har placerats i total isolering i Hamburg-Fuhlsbüttel sedan i början av juli. Isolering är det första steget till ett mord presenterat som självmord. Ansvarig för detta terrorstraff är domare Herbert Schmidt. Natten till den 31:a maj placerade vi en bomb på hans furstutrapp (utlösningsmekanismen fungerade inte).
Kommentar från Berlins odogmatiska grupper till den här deklarationen gjord av "Kommando Heinz Neumann": Vi känner oss olustiga inför namnet, särskilt om det är den legendariska intelektuelle från Weimar KPD (CP) som menas. Denne Neumann spelade en viktig roll i staliniseringen av det tyska kommunistpartiet. Han gjorde på ett tvivelaktigt sätt sin väg till Sovjet-Ryssland 1937".

brev från fängelset

Min sömn är extremt djup. Om någon nattlig besökare någongång skulle dyka upp och vilja strypa mig med en handduk eller något annat, är det mycket möjligt att jag inte skulle ha en chans att alarmera mina fångvänner genom att skrika högt och jag skulle påträffas på morgonen hängande från cellfönstrets galler medan myndigheterna förklarar att det är självmord. Det är lite ni kan göra för att förhindra det här om ni sitter i isoleringscell, öppen bara för människor med ovänliga känslor.
Jag begrundar inte självmord. Jag har aldrig gjort det. Den enda anledningen för mig att göra det, som människa dominerad av sitt behov av frihet och dömd till inaktivitet bakom galler, skulle vara om jag blev fruktansvärt torterad och inte klarade av mer. Även då skulle jag lämna ett meddelande, eller skulle åtminstone försöka göra det. Jag skriver detta till alla sorters människor, om vilka jag tror att de ska förstå det, men jag vill också att ni ska ha det svart på rätt. Ulrike Meinhof var en utmärkt kvinna. Ni kan tro vad ni vill om hennes död. Parlamentarikerna har ännu inte genomfört nya lagar för att kontrollera ert tänkande. Jag tror att hon visste hur man har glädje av det roliga, mer än penn-förarna som utnyttjar hennes död för att komponera vredesmättade bagateller. När kamrater omkommer, oavsett hur, är det alltid en anledning till att känna sig ledsen, men aldrig till att resignera eller misströsta. Om det finns en borgerlig vana som jag uppskattar är det på det sätt de gladeligt fyller sig med mat och dryck på begravningar. Om det finns en revolutionär vana som jag är fullständigt överens med, är det den att visa dem uppskattning genom att glädjefyllt arbeta för revolutionen. Jag vill bekänna att detta är lättare sagt än gjort. Kyssar och hälsningar för arbetarnas välgång och en knuten näve mot palatsen.

Fritz Teufel

PETER-PAUL ZAHL

en tysk fånge
Peter-Paul Zahl, född 1944 i Freiburg/Breisgan, bodde till 1953 i DDR, föräldrarna flydde till Västtyskland, realskola, utbildning till offsetttryckare i Rhenland. Från 1964 bosatt i Westberlin, olika arbeten och utlandsresor, 1965 gifter han sig, 1969 son Raoul, 1971 dotter Nadeschda, 1973 skilsmässa.
1967 grundar han ett tryckeri och ett litet förlag i Berlin. Utgivare av "Spartacus/Zeitschrift für lesbare literatur" (Spartacus/Tidskrift för läsbar litteratur) och av "zwergschul-ergäntungshäfte" (dvärgskola-kompletterande häfte), m.m,m.m.
1972 dömd till ett halvt år villkorligt för tryck av ett plakat med påskriften: "Frihet för alla politiska fångar". Arresterad 1972 efter en skottväxling med polisen. Strängisolering, hungerstrejker.
I mitten av maj 1974 blir han dömd till 4 års fängelse för "farlig misshandel och fortsatt svårt motstånd." Åklagarsidan överklagar. De tycker 4 år är för lite. De vill ha 12 år. Ordagrant: "För allmänt avskräckande..." Nya förhandlingar om samma sak i februari/mars 1976 i Düsseldorf. Åklagarsidan lyckas med tillägget och Peter-Paul döms den 12/3-76 till 15 års fängelse för "mordförsök i två fall i samband med speciellt svårt motstånd".
Peter-Paul Zahl skrev i olika tidningar, han skrev romaner, dikter m.m.
(Biografin kommer ur hans bok "Waffe der Kritik" (Kritikens vapen).

Informations-Dienst 2/10-76

Den 17/9-76 avvisades P.P Zahls överklagande.
Domen på 15 års fängelse för "mordförsök i två fall i samband med motstånd mot tjänsteman i ett fall" har därmed vunnit laga kraft.
Den 23/9-76, den dag då tiden för avtjänandet av straffet började, beslagtogs samtliga manuskript och hans skrivmaskin. P-P Zahl gick i hungerstrejk. På grund av detta återfick han åtminstone försvarets brev. Några dagar senare, eftersom några författare intervenerade hos fängelseledningen, fick han också det övriga materialet tillbaka.
Denna händelse bevisar, att det nu finns möjligheter till ett skärpt tillvägagångsätt mot författare, och att dessa möjligheter utnyttjas.
Initiativgruppen Peter-Paul Zahl har sammanställt en dokumentation om "fallet". Med detta exempel skall det visas hur ogrundad och godtycklig fiendebilden av en kallblodig terrorist är, som skall avskräckas av ett exempel genom en dom på 15år.
Dokumentationen innehåller domarna från bägge processerna, Peter-Paul Zahls tal i den andra rättegången, en inledning av Wilfried F Schoeller om tystnaden i massmedia, ett utdrag ur ett tal av Erich Fried i Frankfurt och en litterär-politisk kontrovers om bandet "Schutzimpfung" (vaccination) mellan Michael Buselmeier och Peter-Paul Z. Motsägelserna i domarna granskas av Peter O Chotjewitz i en avslutande kommentar.
Just därför att det inte bara handlar om Peter-Paul Z. ensam, utan om att mobilisera offentligheten mot dömande-maskineriet i politiska processer, ber initiativgruppen om stöd i spridandet av dokumentationen.

INITIATIVGRUPPE PPZ
C/O VERLAG NEUE KRITIK
Myliusstrasse 58, 6000 Frankfurt/Main
BRD.
Postscheckkonto: Eva Michel PSch A Frankfurt
Nr. 517714-607

adress:
PETER-PAUL ZAHL
Rochusstrasse 350 (JVA)
D-5000 KÖLN 30

Brev från Peter-Paul Zahl i "links", socialistisk tidning, november 1976.

Käre Kamrat, den av dig medskickade tidningen "links" (juli/augusti) blev beslagtagen! På grund av "hot mot säkerhet och ordning i fängelset". Vid tidigare post-censur i Düsseldorf fick jag tidningen "links". Vidare beslagtogs andra grejer. Idag tillexempel ID-Informations Dienst 143 (informations tjänst). Just nu fick jag reda på att "blatt 78" (Stadstidning i München, gjord av odogmatiska grupper) på grund av "hot mot säkerhet och ordning" också blev beslagtagen, samt några andra tidningar. Jag börjar hungerstrejk. Den 11:e oktober.... Den som inte sätter sig till motvärn lever verkligen fel. Arg men också glad (igen) - till exempel för de underbara bevisen på solidaritet "ute" - för frihet och lycka!

Peter-Paul Zahl

16 december 1969 - 16 december 1976

Pino Pinelli
vi ska inte glömma

BULGARIEN

ETT SEKELS KAMP MOT DE GAMLA OCH DE NYA HERRARNA

Det bulgariska folket är relativt ungt. Dess historia började inte förrän i slutet av 600-talet. Då slog sig en liten stam av turk-mongoliskt ursprung ner på Balkan-halvön, söder om Donau och med utbredning mot Tracia och Makedonien. De blev snabbt likställda med de många slaviska grupperna, till vilka de inte bidrog med mer än med namnet. Placerade mitt emellan ständiga folkvandringar från tre kontinenter har bulgarerna, som idag uppgår till 9 milj. och lever på en yta av knappt 110.000 kvkm, haft en skiftande historia, karaktäriserad av otaliga historiska omskakningar och etniska hopblandningar. Och det är konsekvensen av motsatta intressen från de makter som beslutat sig för att föra in sin dominans. Turkarnas välde varade längst (från 1339 till 1878) och lämnade de tydligaste spåren, de försenade mycket den sociala och ekonomiska utvecklingen i Bulgarien. Efter den nationella befrielsen, uppnådd genom långt och hårt motstånd vilket kulminerade i en allmän folkresning efter Turk-Ryska kriget 1877, förblev landet huvudsakligen agralt och primitivt. Utan industrier, utan transportmedel och därför utan en arbetarrörelse.

FÖREGÅNGSMÄNNEN

Den national-revolutionära folkrörelsen som kämpade mot den turkiska dominansen och för befrielsen var av en fundamentär bondekaraktär, mycket påverkad av vaga socialistiska idéer. Den store nationalpoeten CHRISTO BOTEV (1848-1876) hade huvudrollen inom den här rörelsen. Han hade studerat i Ryssland och var klart inspirerad av Bakunins idéer, vilka han uttryckte i sin poesi och i sina journalistiska skrifter. Han hade ett direkt förhållande med den antiauktoritära flygeln inom Internationalen. Botev och några av hans kamrater från den national-revolutionära rörelsen var de första frihetliga i Bulgarien. Han var, på ett särskilt sätt, den bulgariska Byron, den ungerska Petöfi, vår Salvochea, och framför allt vår Pisacane och mer känd än t.ex. Garibaldi i Italien. Flera generationer var inspirerade av hans aktioner, av hans självuppoffringar för den sociala befrielsekampen, och det finns inte, ända fram till idag, en enda bulgar som oberoende av social eller politisk ställning, inte känner till och minns och inte citerar hans revolutionära poesi, några med rent frihetlig inspiration.

DEN FRIHETLIGA RÖRELSENS UTVECKLING

Den patriotiska entusiasmen och den politiska kampen för maktövertagandet, var som i varje liknande situation, särskilt till fördel för den sociala kampen under de första åren efter den nationella befrielsen. På det viset manifesterade sig inte de socialistiska idéerna förrän omkring 1886-87, då SPIRO GOULAPTCHEV (1852-1918) återvände från Ryssland och organiserade grupper för sociala studier. Grupperna var av samma modell som de konspirativa cirklarna i det land där han hade skaffat sig sin grundläggande utbildning. Dessa första grupper, i vilka det åtminstone i början fanns både frihetliga och marxister, uttryckte sig endast fredligt och genom skriftlig propaganda. Bildandet av grupper med en klart frihetlig tendens började omkring 1890. En av de första militanterna då var PARASKEV STOIANOV (1871-1941). Tillsammans med Merlino skrev han 1890 i Paris under en anti-militaristisk deklaration. På grund av det tvingades han lämna Frankrike och flyttade till Italien, därifrån blev han senare utvisad. Han fortsatte och avslutade sina medicinska studier i Rumänien och han grundlade den anarkistiska rörelsen i det landet. När han återvände till Bulgarien fortsatte han sin aktivitet. Lärjunge och vän till Reclus, personlig vän till Kropotkin och Malatesta, med dem och andra västerländska militanter uppehöll han en regelbunden kontakt fram till slutet av sitt liv som professor och överkirurg vid medicinska Fackulteten, grundad av honom själv.

Under den här perioden antog den frihetliga bulgariska rörelsen, samtidigt som den kallade sig revolutionär, en "utbildnings-struktur" med anhängarvärvning och fredlig spridning av idéerna, dess främste representant var NICOLA STOINOV (1862-1963). Han var en anspråkslös lärare men en bildad man som kunde både ryska och franska. Han hade stort inflytande bland lärare och bönder. Det var han som, först i landet, anslöt sig till den revolutionära syndikalismen. Tillsammans med några socialister grundade han Lärarnas Nationella Förening och tillsammans med VARBAN KALIFARSKI (1879-1923) grundade han Böndernas Yrkesförening. Han var också den första värnpliktsvägraren i Bulgarien.

Med stöd av Stoinov, Kalifarski och några oberoende socialister organiserade Goulaptchev i Rustchiuk det första frihetliga förlaget med tryckeri på kooperativ bas. De publicerade ett stort antal böcker och småskrifter, de flesta översatta från franska och ryska. På det viset hade Goulaptchev från början av sin propagandistiska aktivitet fått en ideologisk orientering som var klart frihetlig. Han arbetade redan från början i en rörelse till stor del socialistisk och förde in socialismen i Bulgarien med alla dess tendenser. Skillnaderna och splittringarna inom denna folkrörelse fanns inte förrän efter den Internationella Kongressen i London 1896, då anarkisterna blev uteslutna tack vare marxisterna. Goulaptchev publicerade en detaljerad redogörelse från kongressen och tog avstånd från socialisterna i styrelsen av det kooperativa förlaget och gav det en klart frihetlig karaktär.

ANARKISMENS INTRÄDE I LANDETS HISTORIA

En annan viktig aspekt inom den bulgariska anarkismen är att den inte dröjer med att manifestera sig och uppta en viktig roll i landets historia. Efter den Nationella Befrielsen gjorde de motsatta intressena från de europeiska makterna - framförallt England, Frankrike och Ryssland - så att Makedonien tvingades lämnas tillbaka till Turkiet, trots att det blivit befriat efter det Turk-Ryska kriget. P.g.a. återuppbyggandet av den turkiska dominansen i Makedonien lyckades den nationella revolutionära rörelsen i Bulgarien återuppta och stärka sin aktivitet. Några anarkistiska militanter, bland dem Varban Kalifarski, deltog i denna rörelse. Men anslut-

ningen av anarkister fick sina stora proportioner 1898 när största delen av medlemmarna i gruppen i Plovdiv, som studerade i Geneve, bildade en revolutionär cirkel och beslutade sig för att alla skulle flytta till Makedonien och kämpa. Denna cirkel, som blev känd under namnet "Nattvards-kretsen från Geneve", spred samma år två tidningar "Makedoniens revolutionära Kommittes Röst" och "Hämnd". Den senare betraktas som den första frihetliga tidningen på bulgariska. Dessa militanter följde Botevs exempel, också de inspirerade av Bakunins linje och råd, vilka hade för avsikt att ge en social karaktär till varje revolutionär rörelse för nationell befrielse.

Anarkisterna spelade en viktig roll i denna rörelse. En rörelse som resulterade i en stor folkresning 1903, i Tracia upprättades under en månad ett frihetligt kommunistiskt samhälle. Bland de hundratals revolutionära anarkister som kämpade, kommer landets historia ihåg och hedrar ett namn, MICHELE GUERDJIKOFF (1877 - 1947). Efter repressionen som följde på folkresningen, insåg Guerdjikoff, Kalifarski, Stoikov och andra aktiva militanter att den revolutionära aktiviteten hade vänt, på något sätt, sin uppmärksamhet från det omedelbara och principiella målet för anarkisterna: bildandet av en social rörelse väl organiserad och strukturerad. Med detta som sitt mål publicerade de framför allt tidningen "Fritt Samhälle" 1907 och året efter "Anarki !", samtidigt som de grundade ett förlag med samma namn. Förlaget publicerade under några år största delen av våra teoretikers viktigaste arbeten. Tidningen "Anarki !" bidrog till bildandet av ett stort antal grupper och förde, under fyra år, en propagandakampanj för en organisering av anarkistiska federationer. En konstituerande kongress skulle ha ägt rum, men Balkankriget som följde på det stora kriget 1914 hindrade det. Detta initiativ fick inte ett bra tillfälle förrän i slutet av kriget. Den konstituerande kongressen för Bulgariens Anarko-Kommunistiska Federation, FACB, hölls den 15-17 juni 1919 i Sofia. Denna historiska händelse föregicks och framför allt följdes av en intensiv revolutionär aktivitet, öppen och samtidigt under jorden. Aktiviteten gav rörelsen en annan aspekt vilket resulterade i en viktig revolutionär faktor inom det sociala livet i Bulgarien. Rörelsen utvecklades och bredde snabbt ut sig, tack vare många energiska och övertygade militanter och en serie revolutionära aktioner som skakade landet.

GIORGIO CHEITANOV

RÖRELSENS UTVECKLING

Det rörliga livet, hängivenheten till de anarkistiska idéerna, den febrila aktiviteten, den sista uppoffringen av en exceptionell man som förkroppsligade den revolutionära andan under den här epoken, var GIORGIO CHEITANOV.

Anarkisterna förde fram en intensiv anti-militaristisk kampanj och i början av kriget flydde några utomlands, bland dem Varban Kalifarski, medan andra vägrade att fly och gick under jorden. Bland de senare urskiljde sig särskilt Cheitanov genom att leva ett hårt liv i illegalitet under sexton år, fram tills han mördades 1925. De underjordiska gruppernas aktivitet antog sådana former att militärerna kände sig tvingade att öppna några stora rättegångar, bland andra mot fyrtio aktivister. Åtalspunkterna omfattade 35 sidor som blev ett officiellt dokument som ganska korekt sammanfattade rörelsens historia under den perioden. Det preciserade att de anklagade:"p.g.a. deras kriminella aktivitet, av vägran och förstörelse representerar de en stor och allvarlig fara för den upprätthållna ordningen och för statens säkerhet, för landets existens, för den nuvarande regimen och för det samtida samhället", sedan tilläggs: "Det tristaste och mest typiska är att största delen av de anklagade, medlemmar i de anarkistiska grupperna, är söner till lärare, skolinspektörer, präster, landshövdingar... söner till fina och ärbara familjer."

Det var under denna period som tiotals böcker och pamfletter publicerades, det gavs ut tiotals tidningar, det organiserades hundratals möten och sammankomster, det genomfördes fem nationalkongresser (den 5:e kongressen, den viktigaste, i början av 1923, var offentlig), otaliga strejker, som var lyckade allesammans, tätt följda av terroristiska aktioner, etc. etc....

Den profascistiska statskuppen i juni 1923 avbröt för några år den offentliga aktiviteten, men en betydelsefull partisanrörelse ruskade om landet. Det halvt underjordiska livet fortsatte, repressionen stegrades, fram till 1944 när landet blev "befriat" av Röda Armén som installerade dagens bolsjevikregim.

ANARKO-SYNDIKALISMEN

Den anarkistiska rörelsen i Bulgarien var redan från början vänligt inställd till den revolutionära syndikalismen och sökte alltid möjligheter till att få idéerna om facklig organisering att tränga i in arbetarmassorna. Men de stötte på stora svårighetet från marxisterna som var organiserade i ett politiskt parti. Detta parti splittrades och det provocerade fram en uppdelning inom arbetarklassen. På så vis lyckades vår rörelse aldrig knappa in på avståndet inom det här området. Fackföreningarna med anarkistisk karaktär byggdes inom olika industrier och framförallt inom tobaksindustrin. De höll jämna steg med specifika grupper och visade en kampstyrka som försåkrade dem framgångar i alla deras krav. Mycket ofta var de anarkistiska militanterna samtidigt aktiva syndikalister, men man föredrog ändå en viss specialisering av aktiviteten. Trots allt antar aldrig anarko-syndikalismen karaktären av en viss tendens, av en särskild doktrin. Å andra sidan karaktäriserades den bulgariska anarkismen i synnerhet av sin anarko-kommunistiska tendens, efter Bakunins, Krapotkins, och Malatestas organisatoriska idéer.

MANOL VASSEV (1898-1958), urskiljde sig särskilt bland militanterna inom de syndikalistiska aktiviteterna, han representerade kamp- och organisationsandan inom rörelsen. Hans liv som arbetare och militant, tillsammans med en popularitet erövrad till priset av otaliga förföljelser, lidanden och generositet, gjorde och gör honom fortfarande

Manol Vassev

till ett exempel för hela arbetarklassen. Han genomlevde 22 år under jorden, utan att lämna sitt arbete i fabriken (under falskt namn, i verkligheten hette han Jordan Sotirov). Han hade också fått känna av den grymma bolsjevikiska förföljelsen, deras koncentrationsläger, och fängelser, och han slutade sitt tappra liv som militant arbetare i fängelse, förgiftad av fångvaktarna dagen före sin frigivning.

ANARKISMEN UNDER DEN BOLSJEVIKISKA KLACKEN

En av FACBs nationalkongresser ägde rum i oktober 1944 , strax efter det att kommunisterna kommit till makten. Man beslutade att ge ut den gamla veckotidningen "Arbetartanken" som drogs in av myndigheterna efter sitt fjärde nummer. Den dök inte upp igen förrän 1945, och drogs definitivt in efter beslaget av det åttonde numret (upplaga under ständig ökning 30.000 ex.).

Regimen som tillät relativ frihet varade kort. Väldigt många grupper återuppbyggdes och öppnade sina lokaler. Men repressionen lät inte vänta på sig. Alla delegater som var närvarande på en nationell, officiell konferens den 10:e mars 1945 arresterades och internerades i koncentrationsläger. Den frihetliga rörelsen tvingades komma ännu en gång till total underjordisk aktivitet. De påbörjade utgivningen av en stencilerad bulletin som kom ut fram till 1948. I augusti 1946 lyckades FACB genomföra en underjordisk kongress mitt i det centrala Sofia med ett femtiotal delegater som representerade fyrtio regionala unioner med fyrahundra lokala grupper.

Repressionen mot den frihetliga rörelsen kulminerade med massprocesser och massarresteringar och med interneringen av mer än 600 militanter i koncentrationsläger, två dagar före Bulgariska Kommunist-Partiets femte kongress i december 1948. Därefter var alla allmäna demonstrationer omöjliga. Organisationernas normala liv avbröts. Det enda som hölls uppe var de personliga banden mellan militanterna och de alltid underjordiska förbindelserna med militanterna i exil , som sedan 25 år tillbaka ger ut en månadstidskrift: Notre Route (Vår Väg) och har tryckt ett 30-tal pamfletter och böcker på bulgariska, franska etc.

Trots repressionen är den bulgariska anarkisträrelsen inte död, varken utanför eller inom landet. Lidandet och motståndet från hundratals framstående kamrater har dragit till sig stora sympatier för anarkismen från de folkliga massorna.

GR. BALKANSKI

Marx och Anarkismen (fortsättning)

Marx erkände t.o.m öppet Proudhons stora vetenskapliga betydelse i en speciell bok som idag helt har försvunnit ur marknaden, kallar han dennes bok "Vad är egendom?" för "det franska proletariatets första vetenskapliga manifest". Denna bok gavs aldrig ut igen av marxisterna och det har heller inta blivit översatt till något annat språk, trots att marxismens officiella representanter har ansträngt sig till det yttersta för att sprida lärarens skrifter på alla språk. Denna bok har helt glömts bort och man kan förstå varför - att ge ut den på nytt skulle få världen att se den stora motsägelsen och framförallt betydelselösheten hos allt det som Marx senare skrev om den framstående anarkistiske teoretikern.

Marx var inte bara influerad av Proudhons idéer, utan han var även influerad av denne store franske socialists anarkistiska teorier, och i ett av sina arbeten från den tiden bekämpar han Staten på samma sätt som Proudhon gjorde.

R

(1) W.Tcherkosoff: "Pages d'Histoire socialiste; les précurseurs de l'Internationale".
(2) Denna artikel publicerades första gången i "Avanti" (årgång 6, nr 1901 år 1902) med titeln : " Il manifesto della democrazia".
(3) Rheinische Zeitung nr 289 den 16 okt. 1842.

FÖRSTA DELEN

THE FLOODGATES OF ANARCHY (till stödfonden)
Av Stuart Christie & Albert Meltzer
pris inkl porto 5kr
kan beställas från:
"FÖRLAGET BRAND" pg.250188-0

Solidaritet med anarkisten C Kolev

Christo Kolevs liv är symptomatiskt för händelserna inom den bulgariska anarkismen under de senaste decennierna, klämd mellan den auktoritära-konservativa repressionen och det bolsjevik-stalinistiska förtrycket. Han föddes 1911 i Balvan, nära Tirnovo. Vid nitton års ålder hade han redan arresterats och torterats av polisen. Två år senare, som ansvarig utgivare för FACBs (Bulgariens Anarko-Kommunistiska Federation) studenttidning och veckotidning, genomgick han tretton rättegångar för tryckfrihetsmål. Han var värnpliktsvägrare, arresterades många fler gånger och levde under hela den fascistiska tiden delvis i fängelse och delvis under jorden.
Kommunisterna kom till makten och Kolev arresterades 1945 tillsammans med andra deltagare i konferensen arrangerad av FACB, det förklaras i artikeln bredvid, det slutade med internering i koncentrationsläger. Kolev "frigavs" 1959 och blev placerad i husarrest. Under sina många år på vandring mellen den "socialistiska" statens olika isoleringsinstitutioner har han många gånger bestraffats och torterats. 1969 anklagades han, tillsammans med andra unga frihetliga, för utgivning av underjordisk tidskrift. Dömd till ett och ett halvt års fängelse benådades han. Två år senare är Kolev på en kamrats begravning: han höll begravningstalet, blev genast arresterad och är fortfarande i husarrest.
Amnesty International har tagit upp hans fall. Men det måste ändå vara vi anarkister som i första hand kämpar för hans befrielse. Våra kamrater i de "socialistiska " länderna är säkert många, men om dem vet vi lite eller ingenting. Om Kolev däremot, har vi informationer som är mer detaljerade och som gör att det går att hjälpa honom konkret.
Vi får inte glömma honom!
FRIHET FÖR ANARKISTEN CHRISTO KOLEV ! ! ! ! ! !

CHRISTO KOLEV , BALVAN , (VELIK TRNOVO) B U L G A R I A
Protestera och begär hans frigivande : H.E. Todor Zhivkov, Ordförande i Stadsrådet i Bulgarien

Amnesty Internationals Adoptionsgrupper:

AI-group Österreich 2
Amalienstr. 34/5/1
A - 1130 Wien

AI-group Deutschland 136/269
Joh.-Müllerstr. 19
3550 Marburg/L , BRD

AI-group Holland 143
Willem Torckstr. 10
Breukelen, Holland

NOEL OCH MARIE

Häromdagen kom nyheten att Noel Murray hade "benådats" för att istället bli dömd till livstidsfängelse. För Marie blir det istället en ny rättegång för att besluta om hon ska dömas till döden en gång till eller dömas till samma straff som Noel. Inför denna nya provokation, när Högsta Domstolen underförstått har erkänt den politiska polisprovokationen, måste vi svara med att vara på vår vakt och intensifiera vår solidaritetskampanj med kamraterna Murray.

Det är inte en tillfällighet att de inte ger Noel möjlighet att försvara sig, samtidigt som de erkänner att det är omöjligt att acceptera Special Domstolens domar. Bevisen, det måste vi komma ihåg, framtvingades under tortyr. Men trots allt får Noel ingen möjlighet att försvara sig i en ny rättegång, som får vi hoppas, inte blir "Special". Hur som helst får vi inte glömma att våra kamrater kommer att dömas enligt de politiska förhållandena för ögonblicket i landet: därför måste vi närvara och slå ner alla provokationsförsök. FÖR OSS FÅR DET INTE VARA ETT PROBLEM OM OSKYLDIG ELLER EJ, MEN OM ATT FÖRSÄKRA ALLA KAMRATER ETT EFFEKTIVT FÖRSVAR, som varje gång vi står inför en kriminell stat som den i Republiken Irland.

Noel Murray . . . to serve life in prison.

Marie Murray . . . to be retried.

Ett anarkistiskt program

Av Errico Malatesta

Il Programma Anarchico formulerades av Malatesta och antogs av Unione Anarchica Italiana vid dess kongress i Bologna 1920.

1. MÅL OCH AVSIKTER

Vi tror att de flesta olyckor som plågar mänskligheten har orsakats av en dålig social organisering och att människan kunde förinta dem om hon önskade och visste hur.

Det nuvarande samhället är resultatet av livslånga strider, människa mot människa. Utan förståelse för fördelarna som kunde uppstå genom samarbete och solidaritet; seende i varje annan människa, (med det möjliga undantaget av de närmast blodsbundna) en konkurrent och fiende. Var och en försöker att tillförsäkra sig själv det största möjliga antal fördelar utan att ägna en tanke åt andras intressen.

I en sådan kamp, är det uppenbart att de starkaste eller de mer lyckligt lottade kommer att vinna, och på ett eller annat sätt underkasta och förtrycka förlorarna.

Så länge som människan inte kunde producera mer än det livsnödvändiga, kunde segrarna inte göra annat än att tvinga sina offer att fly eller massakrera dom, och sedan lägga beslag på insamlad föda.

När människan lärde sig boskapsskötsel och jordbruk kunde hon producera mera än vad som var nödvändigt för överlevandet, fann segrarna det mera lönande att försätta de besegrade i ett tillstånd av slaveri och satte dem i arbete till sin fördel.

Senare insåg segrarna att det var mera bekvämt och mera lönande och säkrare att exploatera andras arbete på andra sätt: att uteslutande för sig själva behålla rätten till jorden och arbetsredskapen, och släppa de lottlösa fria, vilka, fann livet meningslöst eftersom de var tvingade att söka sin tillflykt till jordägarna och arbeta för dem, på deras villkor.

Således, steg för steg genom en följd av mycket komplicerade strider av varje slag, av invasioner, krig, uppror, undertryckelse, tillstånd vunna genom strid, associationer av förtryckta enade till försvar, och hos erövrarna för attack, har vi nått fram till det nuvarande samhällstillståndet, i vilket ett fåtal har ärvt all jord och allt socialt välstånd, medan flertalet av alla människor, lottlösa i alla avseenden, är exploaterade och förtryckta av en liten härskarklass.

Utifrån allt detta härstammar den misär i vilken de flesta arbetare lever idag, och vilket i sin tur skapar elakheter som ignorans, brott, prostitution, sjukdom till följd av undernäring, mental depression och förtidig död. Ur detta uppkommer en speciell klass (regering) vilken är försedd med nödvändiga medel för förtryck, existerar för att legalisera och försvara ägandeklassen mot arbetarnas krav. Vidare använder den de krafter som står till dess förfogande för att skapa privilegier åt sig själva och underkasta, om den kan, ägandeklassen likväl. Ur detta skapas en annan privilegierad klass - prästerskapet - vilken genom en serie fabler om Guds vilja, och om ett liv efter detta etc., söker intala de undertryckta att fogligt acceptera förtrycket, (och likt regeringen), lika väl som att tjäna ägandeklassens intressen, tjänar den sina egna. Härefter skapas en officiell vetenskap vilken, i alla dess att tjäna härskarklassens intressen, är negationen av en sann vetenskap. Ur detta uppstår fosterlandsandan, rashat, krig och beväpnad fred, många gånger mer förgörande än själva krigen. Ur detta; förvandlingen av kärlek till tortyr och girig kommers. Ur detta; hat, mer eller mindre förklädd, rivalitet, misstänksamhet mellan alla människor, osäkerhet och rädsla.

Vi vill radikalt förändra detta sakernas tillstånd. Och eftersom alla dessa plågor har sitt ursprung i kampen mellan människor, i strävandena efter välmående genom ens egna ansträngningar för sig själv och mot alla andra, vill vi göra förändringar, byta hatet till kärlek, tävlan till solidaritet, den individuella strävan efter personligt välmående till medmänskligt samarbete för välmående åt alla, förtryck och plikter till frihet, den religiösa och pseudovetenskapliga lögnen mot sanning.

Därför:

1. Avskaffa den privata äganderätten till jorden, råmaterialen och arbetsredskapen, så att ingen kan ha som mål att leva på exploateringen av andras arbete, och så att alla kan vara försäkrade om tillgångarna att producera och ett leva, kan vara sant oberoende och i ställning att fritt mellan sig själva förena sig för en gemensam avsikt och i förhållande till sina personliga sympatier.
2. Avskaffa regering och varje makt som skapar lagar och påtvingar dom på andra: därför avskaffande av monarkier, republiker, parlament, arméer, polisstyrkoråklagarväsenden och varje instution om än så lite behäftad med påtvingande makt.
3. Organisering av det sociala livet grundat på fria associationer och federationer av producenter och konsumenter, skapade och formade i förhållande till önskningarna hos dess medlemmar, vägledda av vetenskap och erfarenheter, och fri från all slags plikt som inte är sprungen ur ett naturligt behov, till vilken alla, övertygade av en känsla av åsidosatt nödvändighet, frivilligt underkastar sig.
4. Grunden för liv, utveckling och välmående skall garanteras barn och alla som är förhindrade att försörja sig själva.
5. Krig mot religioner och alla lögner, även om de söker skydd under vetenskapens mantel. Vetenskaplig undervisning för alla till en avancerad nivå.
6. Krig mot konkurrens och fosterländska fördomar. Avskaffa gränserna; solidaritet mellan alla människor.
7. Återuppbyggandet av familjen som vill uppkomma ur kärlekens praktik, befriad från varje lag-band, från varje ekonomiskt och fysiskt förtryck, från varje religiös fördom.

Detta är våra idéer.

FÖRSTA DELEN

BRAND

Prenumerera på BRAND

Stödprenumeration (1år)	100:-
Helårsprenumeration	48:-
Halvårsprenumeration	24:-
Kommissionärspriser	
minst 10 ex à	3:50
över 50 ex à	3:-

och så **STÖDFONDEN** sätt in 100 kr. för att trygga tidskriftens utgivning, (vårt mål är 20.000 till midsommar).

vårt pg.: 25 01 88 - 0 (skriv på talongen vad pengarna är för).

ekonomisk redovisning

STÖDFONDEN

Torgny A, Bro	102:--
Gun N, Johanneshov	100:--
Holger L, Göteborg	100:--
Lars L, Nora	100:--
Jan-Erik M, Märsta	50:--
Pelle P, Farsta	200:--
Kjell G, Solna	100:--
Johan H, Enskede	100:--
K-G H, Göteborg	100:--
Knut S, Bandhagen	100:--
Gunnar E, Pajala	100:--
Lennart B.W. O, Landskrona	100:--
Vincenzo N, Stockholm	300:--
Totalt:	15 52:--

STÖDPRENUMERANTER

Per N, Uppsala	100:--
Kettil N, Forshaga	100:--
P-Å H, Skellefteå	150:--
Lars L, Nora	100:--
Peter F, Sthlm	100:--
Dan C, Klippan	100:--
Bo W, Stenkullen	100:--
Lillemor J, Uppsala	100:--
Leonardo B, Malmö	100:--
Johan H, Enskede	100:--
Andres M, Sthlm	100:--
Harald W, Vargön	100:--
Totalt:	1.250:--

Helårs-PRENUMERANTER

Torgny A, Bro	48:-
Sven-Egil H, Karlsöy, (N)	48:-
Fredrik P, Uddevalla	48:-
Bernt F, Järfälla	50:-
Mats H, Göteborg	48:-
L-G S, Haparanda	48:-
Bengt F, Uppsala	48:-
Erik S, Märsta	48:-
K-G H, Göteborg	48:-
Lars K-N, Kristiansstad	48:-
Lars-Erik B, Ludvika	48:-
Anders O, Malmö	50:-
Ulf N, Harplinge	48:-
Kenneth B, Handen	48:-
Tore S, Malmö	48:-
Ulf A, Linköping	48:-
Sverre A, Tårnåsen, (N)	48:-
Totalt:	820:--

Halvårs-PRENUMERANTER

Göran W, Linköping	24:-
Gun N, Johanneshov	24:-
Mats T, Tyresö	24:-
Bertil J, Motala	24:-
Bo J, Kristianstad	24:-
Tomas L, Lund	24:-
Gert P, Malmö	24:-
Anders T, Norsholm	24:-
Lars E, Luleå	45:-
Morten K S, Lillehammer, (N)	24:-
Leif M, Nässjö	24:-
Sixten E, Vällingby	24:-
Ilvo K, Göteborg	24:-
Ingemar D, Järna	24:-
Pär S, Umeå	24:-
Anita H-B, Huddinge	24:-
M H, Sthlm	24:-
Ingemar F, Göteborg	24:-
Mogens J, Kolding, (D)	24:-
Totalt:	477:--

Redaktionskommittens bidrag:

Färg	130:-
Hyra	300:-
Hyllor	77:-
Nycklar	42:-
Papper	200:-
Annons	100:-
Handkassa	122:-
Totalt:	971:--

SKULDER

Grafiskt material	812:70
Grafiskt material	520:-
Papper	800:-
Färgseparation	752:95
Försäkring	244:-
Annons	130:-
Frimärken	130:-
Totalt:	3.389:65

SLUTRÄKNING

Stödprenumeranter	1.250:--
Helårsprenumeranter	820:--
Halvårsprenumerater	477:--
Transport från Göteborg	1.500:--
Handkassa	122:--
TOTALT:	4.169:--
minus skulderna	3.389:65
ÅTERSTÅR	779:35

Redaktionskommitten
Sthlm 14 december 1976

BEFRIA

KAMRATERNA UR HERRARNAS FÄNGELSER